ANUL II. — No. 11

1 APRILIE 1926

INFRĂŢIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naţionale Creştine“

Cristos a înviat!

Sărbătorim învierea Domnului, triumful Vieţii dumnezeeşti asupra morţii, asupra efemerei materii păcătoase. Cel ce în mila sa nemărginită a luat fiinţă omenească, cel ce s'a coborât între noi şi cu preţul supliciului, cu preţul sângelui său vărsat pe cruce a isbăvit omenirea dela veşnica osândă a păcatului strămoşesc, cu moarte pe moarte a călcat-o şi înviind a pus temelia veşnic solidă, deapururi indestructibilă a credinţei adevărate, propovăduite de Dumnezeu-Fiul. Biserica zidită pe stâncă de Mântuitorul, biserica lăsată nouă de călăuza şi maică ocrotitoare purtând pecetea originei divine a înfruntat şi va înfrunta până la sfârşitul veacurilor toate asalturile furioase şi viclene ale Satanei, ea va fi păstrătoarea nebiruită a harului Dumnezeesc mereu pe calea învingerii, mereu pe calea triumfului, stânjenit câteodată, însă pururea fără oprire. De două milenii aproape aniversarea Invierii Mântuitorului, acest simbol divin al biruinţei adevărului asupra minciunei, a nizuinţei spre bine asupra pornirilor rele, a vieţii asupra morţii, a idealului asupra materialismului, a fost şi va rămâne cea mai măreaţă sărbătoare a creştinismului şi în acelaş *timp un izvor nesecat de reconfortare morală şi de îndemnuri sublime.*

In pragul *sfintelor Paşti* din anul trecut s'au întrunit în Iaşul tradiţional delegaţi ai tuturor organizaţiilor naţionale şi creştine din Ţara Românească, să chibzuiască asupra măsurilor necesare îndreptării vieţii noastre publice. Inspiraţi de măreţia Răscumpărării Invierii ei au trecut în revistă cu multă mâhnire relele de ordin moral şi naţional ce ameninţă temeliile vieţii noastre de Stat: credinţa, tronul şi neamul românesc. Năvala furibundă de valuri murdare puse în mişcare de uraganul interesat al necredinţei, al materialismului, al egoismului individual şi de partid, al parvenirii materiale cu orice preţ, prea bătea cu putere în stânca credinţei şi tronului, prea întuneca orice orizont mai luminos pentru viitorul acestui neam; neamul românesc ajunsese la marginea răbdării sale şi nu mai putea tolera nepedepsită criminala cutezanţă a duşmanilor credinţei şi existenţei sale, nici complicitatea condamnabilă a saltimbancilor şi oportuniştilor vieţii publice, adevărate *unelte docile în mâna marilor măeştri ai distrugerii satanice.*

L. A. N. C. a luat fiinţă ca rezultat al preocupărilor creştineşti şi naţionale ale tuturor celor ce se închină cu sinceritate şi devotament unui ideal, fără interes şi veleităţi de poruncire; L. A. N. C. şi-a început mersul triumfal în ţară şi luminând orizonturile destinelor neamului românesc a scris pe drapelele sale deviza: *Hristos, Regele, Naţiunea,* programul şi-l'a bazat pe principiile călăuzitoare: *creştinismul integral* şi *naţionalismul intransigent.*

Drapelele L. A. N. C. astăzi flutură falnic pe întreaga întindere a ţării; poporul românesc este astăzi hotărât, că **din ideea creştină să facă singura şi indestructibila temelie a vieţii sale de Stat.** *Ideea creştină aşa după cum o învaţă sfânta noastră biserică, trebue să fie la baza tuturor manifestaţiunilor individuale şi colective din ţara noastră.*

Patimile meschine involburează încă suprafaţa apei, valurile murdare gonesc încă nebuneşte alungate de furia oarbă a urei destructive, însă adâncul apelor, massele mari ale poporului românesc stau liniştite, nealterate. Ele păstrează liniştea dumnezeească, ce ţi-o dă conştiinţa împăcată, liniştea premergătoare unor mari înfăptuiri.

Poporul românesc întărit prin aniversarea minunii învierii se va ridica senin şi hotărât: din voturile sale date cu conştiinţa datoriei va împleti biciul de funii, cu care va scoate din templul vieţii noastre publice pe zarafii pângăritori de altare. Poporul românesc a înţeles avertismentul; statuia ridicată lui Iuda la hotarele noastre va primi răspunsul cuvenit: *noi vom identifica ideea creştină cu existenţa şi fiinţa noastră.*

In ziua învierii cu umilinţă ne plecăm genunchii şi cu nădejdea în mai bine ne ridicăm cucernic ochii către Tatăl: *„Vie împărăţia Ta, facă-se voia Ta precum în ceruri aşa şi pe pământ!“*

Adevărul a biruit!

Cristos a înviat!

Dr. Valeriu Pop

O datorie de împlinit

Oricine are o minte trează şi ochii deschişi asupra vieţii neamului românesc întregit, prin voinţa lui Dumnezeu şi vitejia soldatului român, poate observa că întărirea puterilor noastre în România-Mare merge mai greu de cât ne puteam aştepta, pentrucă factori ascunşi şi duşmănoşi ne îngrămădesc tot mai multe piedici în cale. Din tabăra lor a pornit o luptă îndărătnică contra tuturor forţelor noastre constructive. Spre a ne slăbi puterea de rezistenţă, ei ne atacă în ceia ce avem mai scump, în aşezămintele noastre istorice, ştiind că ne destramă mai uşor fiinţa noastră naţională.

Neamul românesc de pe ambele laturi ale Carpaţilor s'a păstrat în furtuna veacurilor prin instituţia celor două biserici naţionale; a devenit independent şi s'a înălţat la unitatea politică prin instituţia monarhică. Ocrotită de forţa spirituală şi politică, naţiunea română va trebui şi deacum încolo să păşească falnică către destinul ei superb, de a creia cel dintâi centru de lumină şi de ordine în basinul bogat al Dunării de jos. Istoria şi geografia ne indică precis rolul nostru: noi trebue să devenim farul de civilizaţie impunătoare la porţile Orientului. Şi vom deveni, cu o singură condiţie: *dacă vom şti să rămânem stăpâni la noi acasă, dictând noi conform*

intereselor noastre specific româneşti evoluaţia firească a Statului român, fără amestec strein din lăuntru şi fără injoncţiuni din afară.

Din nenorocire îndrumarea vieţii noastre nu porneşte astăzi în măsura cuvenită dela elementul românesc autohton, ci din partea unei naţiuni veşnic flotante printre neamuri, care a dobândit după războì în proporţii nebănuite şi puterea banului şi influenţa politică; o naţiune etern inasimilabilă şi duşmănind într'atât organizaţia actuală a Statului român, în cât zilnic dă dovezi incontestabile că voeşte să răpească poporului nostru sprijinul vieţii lui normale şi garanţia desvoltării lui viitoare prin atacul tot mai înverşunat ce dă *credinţei* creştineşti reprezentată prin cele *două biserici naţionale*, ce dă principiului *de ordine* simbolizat *prin instituţia monarhică*.

Această naţiune perfidă, prin modul cum se poartă printre noi, şi periculoasă, prin ţinta ce şi-a pus, o constitue Jidanii. Contra primejdiei jidoveşti nici odată nu au lipsit glasuri luminate, însufleţite de idealul propăşirii neamului românesc, firi alese şi curajoase cari au dat alarma. Dar vocea singuratică, răsunând răsleaţă ici şi colo la distanţă de decenii în viaţa României-mici, nu putea creia un curent permanent ce se poate disciplina numai prin forţa unei solide organizaţii. Astăzi când pericolul creşte pe zi ce trece, instinctul de apărare naţională şi simţul politic al neamului ce îşi vede întunecată calea frumosului său viitor, au început să se trezească, să frământe straturile largi ale poporului, să deştepte în el puterea solidarităţii din care a luat naştere o organizaţie nouă, numită *Liga Apărării Naţionale Creştine*. Această organizaţie de înfrăţire a tuturor bunilor Români şi de luptă făţişă contra Jidanilor, înţelegând rostul bunurilor supreme pe cari neamul lui Iuda voeşte să ni le distrugă, şi-a luat drept deviză tocmai acele nepreţuite bunuri: *Hristos, Regele, Naţiunea.*

Pentru prima oară în viaţa noastră publică se ridică o organizaţie, care înscrie în programul ei cultivarea simţământului religios, dând astfel bisericilor noastre naţionale un rol şi un prestigiu, pe care toate partidele politice până astăzi l'au nesocotit. Cum Jidanii, din negura veacurilor atacă credinţa creştină, noi apelăm la puterea sfântului locaş al credinţei, la biserică, să ne ajute în lupta ce ne-a impus duşmanul oricărui neam creştin. Şi cum vrăjmaşul iudaic merge din isbândă în isbândă prin stăpânirea ce a ştiut, printr'o atavică practică de înşelătorie, să dobândească în viaţa economică, de aceia L. A. N. C. înţelege să păşească la fapte rodnice şi de toţi apreciate prin întărirea economiei naţionale curat româneşti. Ridicând la o viaţă gospodărească independentă populaţia românească, şi introducând în comerţul de astăzi, acaparat de Jidani, tot mai multe elemente româneşti mai ales la început în satele din nordul Ardealului, unde s'au cuibărit paraziţii semiţi şi se îmbogăţesc reducând pe sătenii români la sapă de lemn, noi credem, că ne-am aşezat pe cea mai strategică linie de luptă, de unde va trebui să vină şi victoria prin sforţările noastre crescânde. Iată de ce s'a hotărât să înfiinţăm o bancă cu numele *„Apărarea Naţională“*.

Consideraţiile de mai sus ne îndrituesc să credem, că toată inteligenţa Ardealului, conştientă de pericolul jidovesc îşi va da obolul său subscriind pentru amintita bancă. Nu este vorba de o afacere nici negustorească nici politică; asemenea îndeletniciri preocupă partidele noastre cu pretenţie de a guverna.

Voim să ajutăm pe micul negustor român să desrădacineze şi să înlocuiască pe Jidanul dela sate, aşa cum se întâmplă foarte des, unde pun piciorul Mărginenii, cari ar face minuni dacă ar putea învinge greutăţile începutului printr'un credit ieftin; voim să facem educaţia civică a compatrioţilor noştri împingându-i să ia lupta de concurenţă sub oblăduirea Ligii, care având binecuvântarea Altarului, este sigură de isbândă.

Poate oare să stea slujitorii bisericilor neamului nepăsător faţă de străduinţele noastre, când noi voim să întărim spiritul religios, când noi combatem adventismul de inspiraţie semită, care surpă temelia credinţei străbune, când noi luptăm să readucem la sânul bisericii toate elementele rătăcite sau înstreinate prin propaganda jidovească, servită de „anumita presă“? Nu, aceasta nu este posibil. Pentrucă atunci sfânta biserică şi-ar fi uitat şi misiunea ei divină de a face pe oameni mai buni prin morala etern superioară a religiei creştine; şi-ar fi uitat şi misiunea ei naţională dovedită în toate clipele vieţii poporului român, de a fi stat neclintită alături de elementele de ordine în serviciul desvoltării puterilor naţiunii noastre.

Iată de ce ne punem întreagă nădejdea în ajutorul ce ne poate da preoţimea la înfiinţarea băncii *„Apărarea Naţională“*; şi pe această cale îi îndreptăm rugămintea ferbinte de a îndemna pe credincioşi să subscrie acţiuni.

Nu aşteptăm sume mari dela cei avuţi, ci înscrieri numeroase dela cei mulţi şi mărunţi, spre a solidariza la munca noastră de desrobire pe cei mulţi şi săraci, cari mai ales duc greul jugului, ce ne-au aruncat pe grumaz Jidanii.

Oastea noastră fiind creştină, preoţimea are datoria să stea cu crucea în fruntea ei! *I. C. Cătuneanu*

Biruinţa Crucii

Dela un capăt la celălalt al globului pământesc, omenirea îşi îmbracă haina de sărbătoare. Căci se apropie cea mai mare dintre sărbătorile creştine, care se prăznueşte întru amintirea patimilor şi a răstignirii Mântuitorului, — precum şi a minunatei Sale Invieri. Este preamărirea celui mai strălucit triumf al puterii divine, ce s'a văzut aevea.

De aceia fiecare bun creştin aşteaptă cu bucurie în inimă, sosirea zilei de Paşte.

In această zi, pretutindeni, se înalţă imnuri de slavă către Cer. Toate lăcaşurile Domnului sunt tixite de marea mulţime a credincioşilor.

In catedrale bogate, cu cupole aurite, Patriarchii şi Mitropoliţii tuturor bisericilor ortodoxe din lume împărtăşesc, cu blagoslovenia lor archipăstorească, pe pravoslavnicii credincioşi a lui Cristos, cari se proştern, cu adâncă evlavie, în faţa tainicei minuni a Invierii.

Tot atunci, în giganta basilică San-Pietro, Pontificele Roman, înconjurat de clerul său fastuos, distribuie benedicţiunea de Paşte nesfârşitelor mii ale credincioşilor, îngenunchiaţi, cu smerenie, în faţa Crucii celui Răstignit.

Şi în aceiaş clipă în toate domurile pompoase, ca şi în bisericuţele modeste, dangătul solemn al clopotelor chiamă pe credincioşi la sfânta Liturghie a Paştelor.

Dar nu numai în biserici de piatră sau de lemn se bucură turma lui Cristos.

Căci şi sub cerul arzător al Saharei călugărul misionar vesteşte

Minunea Invierii credincioşilor negrii a lui Cristos, înaintea micului altar, improvizat într'un cort de pânză, — ca şi fratele său misionar, care celebrează, în capela mică, tăiată în blocuri de ghiaţă, sfânta Slujbă, sub cerul îngheţat al regiunilor arctice, în faţa eschimoşilor, cari adoră pe acelaş Crist.

Chiar şi predicatorii sobrii ai bisericelor reformate şi protestante vorbesc, azi, cu multă căldură, despre măreţia zilei.

Nu este creştin, pe suprafaţa pământului, care să nu simtă fericire. Din sufletele lor pornesc cântece de bucurie şi preamărire către Dumnezeu!

Iar toate aceste imnuri de slavă se contopesc într'o sublimă şi cerească armonie!

Căci tot ce simte creştineşte este pătruns, de aceiaşi credinţă în Cristos şi în iubirea deaproapelui, propovăduită de El.

Hotarele naţiunilor sunt înlăturate în faţa contopirii sufleteşti a popoarelor creştine.

Universalitatea spiritului creştinesc totuşi, niciodată, nu se confundă cu „internaţionalismul".

O pildă grăitoare ne serveşte, în această privinţă, viaţa **Cardinalului Mercier.** Acest blând Prelat Catolic a ştiut să apere, în faţa cotropitorilor teutoni, interesele Patriei sale Belgiene, cu un curaj şi cu un eroism, care a stors admiraţia întregei lumi. Iar când s'a stins, acum nu de mult, în liniştea senină a vârstei sale înaintate, întreaga Naţiune Belgiană, cernită de doliu, l'a petrecut la groapă cu funerariile ce se cuvin unui *mare erou naţional.*

Iată dar că **ideia universităţii creştinismului nu se opune idealului naţional.** — Ba, din potrivă îl stimulează. Căci **nu există biserică înfloritoare, fără o conştiinţă naţională puternică.**

N'avem decât să cercetăm în cartea de aur a istoriei neamului nostru, pentru a găsi confirmarea acestui adevăr.

Insă nici nu trebuie să privim în trecut, — căci şi prezentul are tot atâtea probe luminoase, în această privinţă.

Astfel acum, câteva zile, Ţara Românească a fost sguduită de glasul părintesc a celui mai mare Archipăstor ortodox. **Sanctitatea Sa Miron, Patriarchul României** a rostit o mare cuvântare, în memorabila şedinţă a Senatului din 17 Martie 1926, în care a promis că va sprijini, cu Inalta Sa autoritate, marea luptă naţională contra streinilor, ce ne despoaie Ţara de bogăţiile pădurilor noastre.

Strigătele înăbuşite de durere ale neamului, cari n'au putut pătrunde prin uşile capitonate ale cabinetelor ministeriale, — au străbătut în chiliile cuvioase ale Patriarchiei. Aici ele au întâlnit un suflet, care simte adânc suferinţele celor de jos. Căci din rândul acestora s'a înălţat şi Sanctitatea Sa până la cea mai înaltă treaptă a puterii eclesiastice.

Glasul sângelui a învins. Iar cuvântul profetic al S. S. Patriarhului a răsunat, cu o energie încă necunoscută, în incinta Senatului, în mijlocul aplauselor însufleţite ale Maturului Corp.

Iată dar că din adunarea, ce reprezintă gândirea cristalizată şi judecata cumpănită a neamului, s'a ridicat gestul de aprobare bisericească asupra mişcării naţionale, începută, cu atât avânt tineresc, acum trei ani, de către studenţimea română.

Iar glasul acesta hotărât a avut un ecou puternic!

Din toţi codrii, unde securea streinului, ajutată de coada înstrăinatului, doboară la pământ, fără milă şi cruţare, brazii falnici, cari de mii de ani veghiază, ca nişte străji neclintite, Carpaţii noştrii seculari, — ca şi din văgăunile celorlalţi munţi, — a răspuns jalnica tânguire a unui neam, ce suferă şi rabdă.

Insă şi răbdarea îşi are marginile sale.

Cuvintele bărbăteşti, pline de iubire neprecupeţită de neam şi lege strămoşească, ale S. S. Patriarhului prezintă o adâncă semnificaţie, în această privinţă.

Prin discursul rostit nu numai că aprobă, ca o binecuvântare venită de sus, marea mişcare naţional-creştină, — ci Inaltul Prelat taie, tot odată, în carne vie, când ne arată că slujbaşi ai Statului s'au intovărăşit cu cei mai periculoşi duşmani ai neamului, — pentru a distruge, în schimbul unor arginţi de Iuda, întreaga noastră avuţie silvică.

Cât naţionalism cald găsim în atitudinea dârză a Patriarhului nostru.

Figura lui impunătoare stă, cu vrednicie, alături de candida figură a dispărutului Cardinal Mercier.

Unul ortodox, celălalt catolic!

Dar amândoi înflăcăraţi naţionalişti şi buni patrioţi, în cea mai înaltă accepţiune a cuvântului.

De aceia azi, când Sfânta Sărbătoare a Invierii Domnului ne cheamă să ne revizuim conştiinţa şi să ne înălţăm sufletul, — cuvinse a ne aminti de *legătnra tainică, care există între dogma creştinească şi între ideologia naţionalistă.*

Şi tot astăzi, trebuie să ne aruncăm privirea scrutătoare şi asupra cumplitei crize morale, în care se sbate omenirea.

Căci elemente desagregante de ateism şi sectarism, de comunism şi revoluţionarism, de modernism, şi decadentism, cari au apărut pe orizontul concepţiunii de viaţă a prezentului marchează, clar, o epocă de scădere a moralităţii creştine.

De aceia se impune ca, — pe lângă păstrarea intactă a graniţelor şi caracterelor naţionale, — toate neamurile să tindă spre o apropiere a tuturor bisericilor creştine, — spre o uriaşă unire spirituală, — care să ne sporească puterile în faţa duşmanilor perfizi şi laşi, dar cu atât mai periculoşi, ce primejduesc credinţa şi morala lui Cristos.

Lupta atunci va fi mai uşoară. Căci toate puterile azi răzleţite se vor uni într'o formidabilă forţă, care va doborî orice stavilă. Iar marele fluviu al credinţei unite va curge atunci, liniştit şi majestuos, în matca sigură a unei noui concepţiuni etice. Atunci omenirea va renaşte din mocirla imoralităţii, în care se bălăceşte azi şi care va seca pentru totdeauna.

Realizarea acestei măreţe opere va putea să o îndeplinească marea cruciadă universală a spiritului creştin. Deviza ei se rezumă în cele două postulate cardinale: *Iubirea lui Cristos* şi *Intărirea Naţiunii!*

Sunt cele două noţiuni fundamentale, care sintetizează chintesenţa problemelor de progres, pace şi armonie.

Deci, în ziua sfântă a Invierii Domnului, să ne îndreptăm către Cel ce este Atotputernic şi să-i cerem ca să ne învrednicească să vedem, cu ochii noştrii, împlinirea acestui sublim ideal.

Evenimentele cele mai recente prevestesc sosirea clipei mult aşteptate. Căci se resimte pretutindeni o reacţiune puternică, care creşte pe zi ce merge.

Iar în zări se arată conturile mistice şi luminoase ale unui gigantic *Semn Sfânt,* care se profitează departe, peste Ţări şi Mări, înviorând toate noroadele cu o puternică nădejde în

Biruinţa Crucii!

Caius Bardoşi

Jefuirea pădurilor româneşti.

Neputând reproduce deocamdată, după note stenografice, discursul pronunţat la Senat, în ziua de 17 Martie, de S. S. Patriarhul Miron în chestiunea devastării codrilor noştri seculari de societăţile jidoveşti cari, în contra interesului naţional, a dreptăţii noastre seculare şi a legilor în vigoare, devastează cu sistem, în grabă şi în mod barbar cea mai de seamă a noastă bogăţie naţională sub ochii guvernului, care de 4 ani pretinde că face operă de consolidare naţională, şi sub directa supraveghere a acelui ministru de domenii, care a introdus în România Intregită pacostea **Comitetului Agrar** *cu tot cortejul de abuzuri, de fărădelegi şi de hoţii, amânăm până la obţinerea stenogramei, tipărirea senzaţionalului discurs şi aducem la cunoştinţa cetitorilor nostri următoarea telegramă, pe care membrii comitetului regional Cluj al L. A. N. C. s'a grăbit să o trimeată Inaltului Prelat ca manifestare de recunoştinţă pentru bărbăteasca atitudine a întregii suflări româneşti:*

Inalt Prea Sfinţitului Patriarh al României

MIRON

BUCUREŞTI

Membrii Comitetului Regional Cluj al Liigii Apărării Naţionale Creştine, Vă transmite admiraţia şi felicitarea lor pentru puternicile cuvinte, prin cari Aţi apărat avutul strămoşesc în şedinţa Senatului din ziua de 17 Martie şi Vă asigură de tot devotamentul în lupta, pe care Vă dorim să o duceţi în deplină sănătate la bun sfârşit.

AUREL CIORTEA
I. C. CĂTUNEANU
VALERIU POP
TITU MALAIU

Ideea naţională ca principiu creştin

Creştinismul este o dogmă de credinţă.

Creştinismul se întemeează mai ales pe conceptul iubirei. Iubirea messianică a răsturnat toate categoriile etice existente până la întruchiparea lui Isus ca om.

Iubirea creştină isvorăşte din adâncimele conştiinţei omului, ce crede cu tărie în adevărul celor cuprinse în Noul Testament. Căci trebue făcută o fină distincţie: credinţa creştină se întemeiază în spec al pe postulatele morale ale Noului Testament, cari congruează adeseaori imperfect cu premisele etice ale celui vechiu.

De aceea *a priori* trebue să admitem ca bază a concepţiei creştine numai: *învăţătura ce-a împrăştiat-o ca pe o sământă roditoare crucificatul depe Golgotha, cuprinsă între rândurile Noului Testament.*

Invăţătura Noului Testament a revoluţionat omenirea. Ea a chemat la viaţă morală *naţionalităţile* — ginţile.

Când a apărul Isus pe pământ, în lume se ciocneau două categorii antagoniste: *adevărul şi minciuna.* Christos a repus în cadre normale: *tăria adevărului.*

Şi numai graţie adevărului absolut, al premiselor morale, din care ţâşnia învăţătura Lui, am asistat gradat la cucerirea formidabilă, pe care a operat-o creştinismul.

Când şi-a început Isus marele său apostolat, la vârsta de 30 ani, Jidovii L-au privit cu neîncredere. Insă când au văzut că „îndrăcitul din Nazaret", capătă părtaşi la noua sa doctrină morală intelectualitatea jidovească depe acele vremuri, reprezentată prin Farisei şi Cărturari, a prins a uri de moarte, pe Acel ce venise în lume, ca să o ridice din prăpastia păcatului.

Intre Isus şi Jidani se ştie că a existat cel mai profund antagonism.

Antagonismul dintre Isus şi Jidani are o reală îndreptăţire istorică: ţâşnia din cauza celor două feluri opuse de a concepe noţiunea: *„etic"*.

Fariseii şi cărturarii ţintiau în special bunuri materiale; Isus propaga adunarea bunurilor morale şi spirituale. Fariseii şi cărturarii erau reacţionari; Isus era un revoluţionar. Fariseii şi cărturarii erau egoişti; Isus era un idealist dumnezeesc.

Intre Isus şi intelectualitatea jidovească a existat un conflict isvorât din felul de a funcţiona a două psichologii opuse.

Şi Jidovii înspăimântaţi de adevărul învăţăturilor creştine L-au ucis pe Isus.

*

Conflictul născut acum 2000 ani, între Isus şi Farisei, s'a generalizat astăzi. Căci frontul de luptă s'a mutat între lumea creştină şi Jidovi.

Jidanii în mijlocul popoarelor cu cari conlocuesc, duc pe spetele lor, opera de subminare a credinţei creştine.

Jidanul urăşte pe creştin. Il urăşte cu toată impetuozitatea sa sufletească. Ura Jidanului se naşte din inadaptabilitatea sa. Se naşte din egoismul său. Acel egoism, ce nu cunoaşte limite.

Egoismul jidovesc este un egoism: *religios.* In credinţa sa Jidanul este: *reacţionar:* pe când creştinul este: *evolutiv.* Şi tocmai din tulpina egoismului său reacţionar isvorăşte acea ură de moarte contra popoarelor nou-iudaice — creştine.

Faţă de popoarele creştine, Jidanul este lipsit de milă, de compătimire. El este lipsit de acea facultate sufletească pe care o denumim: *conceptul iubirei.*

De aceea, între elementul talmudic şi elementul creştin, subsistă acel antagonism profund, care în cursul veacurilor, s'a transformat într'un adevărat şanţ despărţitor.

*

In cadrele românismului, ideea naţională ca principiu creştin este o realitate istorică.

Neamul nostru porneşte în viaţă pe cărările realizărilor active, dela o

concepţie esenţialmente: *creştină*. Poporul românesc — popor conservativ — este insuflat în acţiunile sale de conceptul religiei lui Isus. Pentru român doctrina creştină este o funcţiune psihologică, a cărei realitate se traduce în fapt în toate împrejurările.

In trecutul nostru istoric, totdeauna, ideea naţională ca principiu practic, a stat în slujba salvării creştinismului nostru tradiţional. Ideea naţională ca principiu creştin s'a îmbinat armonic cu principiul practic al aceleiaşi „idei", pentru susţinerea religiei noastre naţionale.

Când au apărut Turcii la Danubiu în Principate fiinţa o: conştiinţă creştină ca fond, deşi forma exterioară bisericească era slavonă.

Turcii în avântul lor de hoinari trec Dunărea şi dărâmă multe din locaşurile de rugăciune. Totuşi, n'au putut să surpe acel fond creştin, care trăia în sufletul poporului românesc.

Din tendinţa Turcilor de a ne suprima credinţa noastră tradiţională s'a născut şirul de războae, ce-a afirmat cu prisosinţă principiul creştin al ideii naţionale. Şi în epoca de aur a medievalismului nostru războinic, am înregistrat victorii creştine strălucitoare, cum au fost înfrângerile Turcilor la Călugăreni în jud. Vlaşca şi la Podul Inalt din judeţul Vaslui.

După epoca slavonă — care însă a dat numai forma creştinismului nostru strămoşesc — urmează istoria grecismului ca influenţă exterioară asupra credinţei naţionale în Principate. Şi această influenţă este numai formală.

In tot timpul grecismului bisericesc din Principate, ideea naţională ca principiu creştin cade în amorţire din punct de vedere al realizării active, însă, trăeşte intens în sufletul poporan.

Mişcarea naţională a lui Tudor Vladimirescu, înglobează şi o lature a desvoltării creştinismului românesc. Căci această mişcare înlătură odată cu Fanarioţii şi formalismul grecesc din biserica noastră tradiţională. Şi, tocmai mişcarea Vladimirescului, a fost una dintre acele exploziuni puternice ale sentimentului românesc, ce-a afirmat cu atâta putere principiul creştin al ideii naţionale.

In linia de urcare şi coborâre a mersului ideii naţionale, între cadrele istoriei noastre, totdeauna această „idee" a stat în slujba salvărei credinţei strămoşeşti. De aceea, şi pentru viitor, ori de câte ori sentimentul nostru naţional-creştin va fi periclitat va trebui să facem apel la aplicarea ideii naţionale, ca să ne menţinem credinţa noastră mântuitoare.

*

Astăzi, în cadrele românismului, subsistă mai multe religiuni: ortodoxă, gr.-catolică, romano-catolică, reformată, mozaică etc...

Din această înglobare, noi considerăm ca biserici naţionale pe cea ortodoxă şi greco-catolică. Celelalte religiuni aparţin minorităţilor, pe care Unirea le-a adus în matca românismului.

Dacă privim religiunile minorităţilor dintre graniţele noastre dela început facem următoarea distincţiune: toate variantele religioase ale minorităţilor *de baştină* aparţin tulpinei creştine *şi numai a Jidanilor este opusă concepţiilor etice ale tuturor popoarelor ce conlocuesc între hotarele României-Mari.*

Cu variantele creştine ale minorităţilor *de baştină* cele două biserici naţionale se află într'o: *concurenţă culturală*. Cu religia Jidovilor, însă, se află într'un real conflict. Căci religia Jidovilor este diametral opusă concepţiilor etice creştine.

Religiunea Jidovilor se întremează pe un egoism de rasă; cea creştină pe un altruism uman. Religiunea Jidovească este reacţionară; cea creştină este evolutivă. Şi în sfârşit, religiunea iudaică se bazează pe ura contra celui ce nu aparţine neamului lui Israel; pe când cea creştină se fundamentează pe iubirea dusă până la sacrificiu.

In lupta dintre noi şi Jidani, ne sprijinim în apărarea credinţei noastre, pe doctrina ideii naţionale.

De aceea, afirmăm realitatea istorică şi actuală a ideii naţionale ca principiu creştin.

Marin Dragnea.

ALARMĂ

Consiliul oraşului Cluj

Inconştienţa naţională a partidului naţional

E lucru ştiut că în jurul alegerilor comunale minorităţile şi evreii din Ardeal au fost angajaţi pe întrecere de a colabora cu diferitele noastre partide politice care se aflau în plină bătaie. Se zice că liberalii ar purta vina principală fiindcă au luat cu sine în joc burghezimea maghiară, punându-le în vedere anumite privilegii.

In sbaterea lor după putere, partidele din opoziţie şi anume la noi *cel naţional* — căci celelalte nu numără — au legat frăţie de cruce cu evreii şi cu socialiştii-comunişti (tot evrei de obârşie), denumindu-se drept *frontul unic al democraţiei*. Până aici închidem ochii şi spunem o vorbă veche: *scopul scuză mijloacele*, adecă şi *cu dracul, numai să ajungem la putere!*

Sunt înaintea noastră cele două liste dela Cluj. In cea guvernamentală găsim reprezentanţii unui singur partid (al celui liberal) alături de reprezentanţii burgheziei maghiare. In cea de a doua întâlnim 1 ţărănist, 1 averescan, 5 naţionalişti şi 23 evrei, socialişti, sionişti, comunişti, flăcăi terorişti de a lui Apáthy, cari au puşcat în Români pe stradă şi la Banca Economul în anul 1918.

S'au făcut alegerile şi au trecut în revistă toate păcatele şi absenţele administraţei româneşti din Cluj din punct de vedere naţional, dela 1918 încoace.

Te cuprinse a furia când vedeai pentru cine s'a făcut România-Mare. Veneau la vot, în mod fanatic, demonstrativ evrei de 80—90 ani aduşi cu targa şi mulţimea de calfe de prăvălie cari abia aveau 22 ani, dar posedau certificate de alegător. Ne puneam întrebarea justă: Unde sunt Românii noştri (cei 40,000 Români din Cluj) şi aflam răspunsul numai decât: *„noi nu avem drepturi cetăţeneşti căci noi suntem în majoritate soldaţi, poliţişti, funcţionari obosiţi pentru susţinerea echilibrului social ca aceşti parveniţi să ne poată cuceri ţara, având o desvoltare înfricoşătoare la adăpostul şi sub paza legilor noastre largi.*

Au votat cel puţin 3200 evrei (cu toate că în liste ar rola numai 2800) şi vreo 1800 muncitori zişi „organizaţi", adică conduşi şi aflători la porunca şi în serviciul evreimii.

Restul voturilor, de cel mult 2000 l-au dat Ungurii (clasa lor mijlocie), Românii din Mănăştur, şi intelectualii, funcţionarii Români de toate colorile politice.

Aceasta este statistica nefalsificată a listelor electorale din Cluj şi a primei campanii de alegeri după cea mai largă constituţie românească, care nu-ţi cere nici barămi etatea de

24 ani şi obligamentul militar satisfăcut. Şi nu ţi-le cere aceste condiţiuni ca să fim **democraţi** şi să nu stânjenim pe atâţia *boheri* cari se află la ei acasă.

Dintre ai noştri sunt mulţi, cari nu şi-au luat osteneala măcar să cunoască conţinutul listelor electorale. Evreii le-au ştiut căci ei şi-au făcut în anii din urmă, fără de nici o conturbare sau controlul legal, *procedurile de încetăţenire şi cu acea ocaziune au fost trecuţi şi în listele electorale.*

Dar ai noştrii?! Ai noştrii sunt parveniţi în Cluj, căci studenţii, funcţionarii, soldaţii, ofiţerii, servitorii streinilor şi atâta altă lume credea că e ceva firesc ca şi ei să fie trecuţi drept cetăţeni români fără multe forme şi anume din oficiu, prin un control amănunţit al cetăţenilor.

Am rămas înmărmuriţi în faţa acestei statistici, căci aveam convingerea că noi: elementul românesc am început baremi într'o măsură mai neînsemnată a fi stăpâni la noi acasă.

Nu suntem geloşi de drepturile cele mai largi pentru toţi cetăţenii de orice limbă şi de orice crez politic, dar suntem nedumeriţi când şi după 7 ani de viaţă românească noi nu vedem înjghebându-se o clasă românească conştientă în oraşul atât de important ca Clujul.

Ori nu s'au investit aici sumedenia de capitaluri româneşti pentru industrializarea Clujului şi nu am descălţat dela glia părinţească atâţia Români ca să i încadrăm în viaţa economică a Clujului, unde avem atâtea drepturi stropite cu sânge?!

Unde sunt aceşti oameni aduşi în vâltoarea oraşului sacrificându-şi curăţenia lor dela glia satelor?! Răspunsul e simplu: I-au înghiţit massele streine şi cele evreeşti fiindcă *tot ce e muncitor*, cade sub teroarea şi în stăpânirea lor, singurii cari susţin în mod clandestin şi pe faţă organizaţiile muncitoreşti, beneficiind de fondurile colectate din sudoarea lor. Adică: *tot ce creiăm noi, ajunge slugă la dârloagă* şi noi nu ştim să fim stăpâni la noi acasă, căci corporaţiile industriale şi camerele de comerţ sunt romanizate numai în mod fictiv; ele servesc şi mai departe interesele şi privilegiile streinilor, dar nu numai a celor băştinaşi ci a tuturor parveniţilor şi cutropitorilor de după război. Faceţi numerotoarea brevetelor industriale şi comerciale de după război şi veţi vedea marele dezastru naţional.

Şi după aceste fapte şi după teroarea demonstrativă a evreilor de a se manifesta şi de-aşi arăta puterea, am aşteptat nerăbdători să se trezească conştiinţa naţională în ai noştri, să arunce la o parte patimile politice, să se scuture de dăsagii prea grei a parveniţilor şi să facă o politică mai serioasă în ce priveşte asigurarea administraţiei celui mai însemnat oraş din Ardeal.

Au învins naţionaliştii, deci pentru cele următoare au ei singuri toată răspunderea istorică înaintea tuturora cari mai avem un picur de sânge şi creer românesc.

Constituirea consiliului şi a delegaţiei permanente s'a făcut sub con ducerea celui mai luminat profesor universitar *(cel puţin aşa zic oamenii)* şi iată ce a ieşit din aceasta lumină oarbă sau orbită numai pentru un moment:

Profesori universitari, avocaţi români, oameni de administraţie românească n'au avut curajul de a salva baremi *delegaţia permanentă* şi a-i da un colorit naţional românesc sau a-i împrumuta o *structură de specialişti* ci au lăsat pradă conducerea oraşului Cluj pentru 8 ani de zile în majoritate oamenilor, cari nu reprezintă nici cetăţenii Clujului, nici pe muncitorii Clujului ci numai *pe teroriştii* cari s'au dovedit că li se deschide terenul de a lucra pe faţă.

In delegaţia permanentă întâlnim din 10 membri (7 titulari şi 3 supleanţi) un avocat român, un director de bancă român, un profesor român şi pe dl Tuffli Richard comerciant român; restul de 6 persoane sunt socialiştii şi evreii, apoi un moşneag disident al burgheziei.

Consiliul în pragul constituirii a contestat sub răspunderea partidului naţional pe membrii de drept: profesori, reprezentantul bisericii române gr. cat. şi inginerul Traian Dragoş, care ne-a românizat căile ferate cu atelierele lor din Cluj, dar au rămas necontestaţi şi necontrolaţi membrii, cari au dosare kilometrice la Consiliul de război, când ne era subminată ţara şi existenţa naţională prin organizarea *grevei generale politice.* Aceşti consilieri fac parte din delegaţia permanentă.

In ce măsură tremurăm când vedem rolând zidarii şi tipografii şi în genere clasa muncitorească în delegaţia permanentă a Consiliului, în aceeaş măsură ne cuprind frigurile când ne trezim cu muncitorii noştri Români *desconsideraţi* şi fără de nici un rol la conducere.

Ori dacă socialiştii sau democraţii (ziceţi-le cum vreţi ca să nu se jignească de titlul de comunişti), ajung la conducere, ne întrebăm oare sunt ei în proporţie cu celelalte caste orăşeneşti şi mai ales întrebăm pentru ce nu vedem acolo pe vreun tipograf român, ori pe dl Jumanca şi pe dl Flueraş?!

Răspunsul e simplu: pentrucă aceştia nu sunt terorişti şi aceştia nu puteau asigura aportul maselor subjugate şi stoarse de evreii tulburatori întotdeauna a echilibrului social.

Şi o întrebare şi mai românească: Pentru ce nu reprezintă pe bravii mănăşturěni în Consiliul Clujului barem o singură persoană din 50, fie naţionalist fie liberal şi de ce avem aşa de neproporţional reprezentanţi pe flăcăii lui Apáthy, cari au spart cu baioneta pântecile femeilor române dela sate în 1918, pe străzile Clujului când le aduceau laptele şi ouăle la haitele, care puşcau pe străzi?!

Să răspundă la acest fapt trist dl *Socol,* care le este deputat!

Partidul naţional se mândreşte în reclamele sale de a *fi şi democrat* şi *naţional.*

In schimb el ne arată listele dela Cluj şi naţionalismul lui fals şi inconştiinţa precum şi necapacitatea de a consolida acest neam, dar şi democraţia proastă de stradă. Inchipuiţi-vă un Consiliu orăşenesc la Cluj, la conducere pentru 8 ani, care din 50 de membri nu are în sânul său nici un *mănăşturean* (apărătorii Clujului românesc sub invazia haitelor săcuieşti) şi nu numără în sânul său nici barem un singur *muncitor român,* care ar putea dovedi, că prin eliberarea neamului am ajuns şi noi barem la *libertatea muncii.*

Cetăţeni daţi-vă seamă de conducerea voastră şi *mănăştureni* examinaţi vă conştiinţa şi vedeţi cum se tradează ţara noastră prin votul vostru exploatat fără Dzeu şi fără ruşinare.

Nicolae Popa
prof.

---

† Victima a unei boale interne (apendicită) a încetat din viaţă, în vârsta de 28 ani, Aurel Atanasiu, comerciant în Piaţa Mihai Viteazu, ginerile lui Iosif Bodea, proprietarul restaurantului cu acelaş nume. Aurel Atanasiu, fiu de preot un negustor cinstit şi muncitor. Fost preşedinte al „Uniunei micilor industriaşi şi comercianţi“ a îndrumat, prin exemplul lui, pe mulţi români să facă comerţ şi negustorie, grăbind prin aceasta înmulţirea numărului românilor în aceasta ramură de activitate. Cei cari l'au cunoscut, îi păstrează o frumoasă amintire.

Numai drepturi?

Membrii „poporului ales“ — Israeliţii — nu pierd niciodată ocazia, ca să ne umiliască cu „drepturile acordate lor prin tratatul dela St. Germain“. Acest tratat (fie-i memoria uitată) ne-a obligat pe noi Românii să încetăţenim în massă pe Jidani; articolul 7 din Constituţie, pentru care a luptat cu atâta entuziasm generaţiile trecute timp de 5 decenii, a fost pur şi simplu desfiinţat. Prin noua Constituţie promulgată cu decretul regal No. 1360 din 28 Martie 1923 — Titlul II — se stabilesc drepturile dar şi *datoriile* oricărui cetăţean român. Tot în această Constituţie — Titlul V articolul 119 — se prevede obligativitatea serviciului militar pentru oricare Român. Jidanii cu mentalitatea lor specifică, ce-şi are origina în Talmud şi ghetto, refractari oricărui spirit de ordine, de disciplină, caută să se sustragă în mod regulat dela stagiul militar. In sprijinirea afirmaţiilor mele voi aduce dovezi concrete.

Iată cum glăsueşte raportul corpului IV armată Nr. 23 din 12 Aprilie 1914 către M. S. M. — despre ostaşul evreu: „Soldatul evreu este un element pe care nu numai că nu se poate conta în război, dar este un element periculos şi dizolvant pentru armată“. Dar dovada cea mai convingătoare ne-o dă purtarea ostaşilor jidani în timpul marelui război. Nu voi formula absolut nici o acuzaţie — căci „poporul nervos cu perciuni“ m'ar acuza că sunt pătimaş — ci voi înfăţişa cititorului copii după acte oficiale (şi care sper că sunt argumentele cele mai serioase). Ordinul Nr. 5946 din 8 Octombrie 1917 al divizii-VI-a către unităţile de trupă (subscris de generalul Arghirescu): „Incă dela începutul războiului am avut ocazia să constat, că soldaţii români de religie mozaică se predau sau dezertează la inamic. Această purtare laşă a soldaţilor de rit mozaic, cari îşi calcă fără scrupul jurământul de credinţă şi datoriile de cinste şi omenie faţă de steagul ţării, ne îndreptăţeşte să admitem, că şi acei rămaşi în rândurile noastre vor dezerta, când li se va prezenta ocazia şi că, dacă nu au dezertat până în prezent este că nu au avut ocazia s'o facă“.

Să presupunem însă, că toate aceste dezertări au fost datorite fricei — una din *calităţile* înnăscute ale *„poporului ebreu“* — şi anume „fricei de moarte“. Dar după terminarea războiului, când serviciul militar nu mai era absolut deloc riscant, se cuvenea ca toţi fii poporului israelit să-şi facă stagiul în armată. Aşa dicta logica şi bunul simţ. Dar cum hahamii şi adepţii lor, nici nu voesc să audă aşa ceva, sustragerile israeliţilor dela legea recrutării în loc să se împuţineze s'a mărit considerabil.

In ziarul „Cuvântul“ dela 21 Ianuarie 1926 se publică numele mai multor „tineri circumcişi“ condamnaţi de secţia III-a a Tribunalului Ilfov la câte 2 luni închisoare pentru sustragere dela legea recrutării.

Şi acum, când am făcut dovada complectă a celor afirmate de noi, avem toată voia să ne întrebăm:

Oare fii „poporului ales“ au numai drepturi?

Datorii nu au?

Drd. Nicu Ionescu
Bucureşti

Să învăţăm ai cunoaşte

A trebuit să vie spiritul jidănesc — inventiv prin excelenţă — care să descopere că Românii pe lângă alte calităţi moştenite din moşi-strămoşi — deja recunoscute — mai sunt şi intoleranţi.

Nu ne miră acest fapt, judecând pe acei ce emană această afirmaţie, rezultatul unei înguste concepţiuni. Ei sunt eternii paraziţi, cari se lăfăiesc în puf şi totuşi ne acuză de intoleranţă.

Iată în fine că şi pe pământul nostru binecuvântat, a mai ieşit la suprafaţă încă o categorie de nemulţumiţi, acum cu ocazia reformei învăţământului particular.

In absurditatea lor, nici ei nu ştiu ce vor; totuşi din diferite colţuri pleacă proteste şi sbierete răguşite, cari se bat cap în cap. Aşa unii printre cari şi Rabinul din Oradea-Mare cere ca în şcolile particulare evreeşti, predarea să fie în limba maghiară, ca şi cum limba lui Arpad le-ar fi legănat primii ani ai copilăriei. Alţii, cer ca predarea să se facă în „idiş“ care este un amestec de toate şi nimic, în tot cazul ceva ce n'are nimic comun cu limba vechilor cărţi.

In fine alţii sbiară în disperare să se îndrepte un mare sacrilegiu dându-i-se dreptul pe care'l merită limbei vechi ebraice. Iată culmea absurdităţii: cum vor putea micii perciunaţi să înveţe o limbă inexistentă, moartă de 2000 ani, pe care nu sunt în stare s'o tălmăciască pe deplin nici cei câţiva cărturari cu pretenţie?!

Apoi, cum se face că jidanii din Franţa, învaţă în şcoli limba franceză, cei din Germania, cea germană, cei din Anglia cea engleză . . . etc. şi numai cei din România să înveţe idiş sau ungureşte! Nu ne dăm seamă că timpul e bani, de aceia mai stăm şi discutăm nişte pretenţii, constatat absurde, ale unor indivizi, faţă de cari ori cât de toleranţi am fi, tot ne vor acuza de cea mai crasă intoleranţă.

Iată dle cititor ce şarpe încălzim la sânul nostru. Iată aceşti venetici, trădători oricând li se iveşte ocazia, cum caută prin halucinaţiile specific rasei, să ne discrediteze.

Desigur, că mâine vom citi, că aceşti pretenţioşi perciunaţi, s'au prezentat la Liga Naţiunilor cu un voluminos protest referitor la intoleranţa noastră, cerând cu insistenţă să ni se impună ca predarea în sus-zisele şcoli să se facă în una din limbele: maghiară, idiş — dacă şi aceasta mai este limbă! — sau ebraică.

Săraci jidovi rătăcitori nu credeţi c'aţi ajuns prea departe cu pretenţiile voastre bolnave şi c'ar fi timpul să veniţi la realitate dându-vă seama că trăiţi într'o ţară în care cuţitul deşi a ajuns la os, totuşi vă tolerează? Nu forţaţi însă răbdarea Românului.

Desele proteste cu cari dau fuga jidănaşii la Liga Naţiunilor e un semn că demnii urmaşi a lui Juda lucrează şi încă lucrează intens. Incheieturile acestei barace poreclită Liga Naţiunilor scârţie prelung a jale, semn că şi-a trăit traiul şi ora de apoi i se apropie.

Infiinţată de oculta jidănească, va fi desfiinţată tot de ea, deoarece un lucru învechit e scos din uz şi aruncat în pod printre vechituri.

Nesuccesul însă, totdeauna, face să te gândeşti la noui încercări pentru ajungerea scopului propus.

De aceea să nu nemirăm că mâine în locul Ligei Naţiunilor, în jurul căreia se face atâta vorbă, se va ridica o altă baracă, a cărei firmă nou vopsită, cu o culoare bătătoare la ochi, va sfida ruinele acoperite de bălării şi uitare a celei ce-a fost Societatea Naţiunilor.

Deja în Ungaria a început a se

ventila ideia retragerei ei din Soc. Naţiunilor, imputându-se guvernului, că cu ocazia diferitelor conferenţe, n'a fost capabil să ţină la suprafaţă chestiunea minorităţilor.

Vântul, care abie adie, se va transforma într'un uragan ce va bate cu furie, şi desigur că această baracă cârpită din vechituri, nu-i va putea rezista, va trece în lumea umbrelor, ca atâtea alte plăsmuiri, lăsând spiritului inventiv, posibilitatea de a creia altceva.

Şi azi, mai mult ca oricând ne aşteptăm la asemenea surprize, când perfidia omenească a atins culmea.

Evreo-maghiarii cer, cu multă insistenţă, refacerea hidoasei făpturi — conglomeratul ante belic — acela ce-a fost vechea Ungarie. Aceşti creduli nu s'au convins încă de lucrul ştiut de toţi, că pagina aceasta de istorie s'a scris cu mult sânge curat ce nu se poate preface în apă.

Iată cine-s marii patrioţi, iată cine se bat azi cu pumnul în piept strigând că sunt gata oricând să moară, pentru ca mâine să figureze în listele de trădători, iată în fine cine se prezintă aproape zilnic cu plângeri şi proteste la Soc. Naţiunilor în numele naţiunei maghiare.

Aceşti perciunaţi, pescuitori în apă tulbure, angajează poporul maghiar în chestiuni ce'l face ridicol în ochii Europei. Putem afirma cu certitudine că acest popor, de mult şi-ar fi găsit steaua polară care l-ar fi orientat realmente în chestiunile ce'l privesc, dacă nu s'ar fi lăsat dus de nas de mercenarii jidani, ce nu urmăresc decât să tragă imense foloase din aceste chestiuni, chiar sacrificând patria în numele şi pentru care se prezintă la Liga Naţiunilor.

Când aceştiea sunt jidanii de pretutindeni, de ce să fim atât de absurzi pretinzându-le celor dela noi să fie altfel?!

Gh. Pruteanu

Problema evreiască în Maramureş

Maramureşul e o mai jidovească provincie decât Palestina atât după numărul evreilor, importanţa lor economică-comercială-industrială cât şi după mentalitatea şi morala ce au ştiut impune — Lipseşte numai Mesia să se nască aici, că nu numai de fapt ci şi după scripturi să fie Mamureşul pământul făgăduinţei.

Aici 2 români susţin un evreu, în cea mai săracă şi mai secătuită provincie. Numărul românilor era de 82.778 suflete, mult scăzut prin emigrări. Numărul analfabeţilor este de 80 %. Solul e neproductiv şi *caracterul judeţului este de munte.* In jugăre cadastrale a 1600 st. judeţul are suprafaţă de 572.286 j. c. repartizate după culturi: arător 61.951 j. c. fâneţe 140.339 j. c. grădini clădite 3591 jc., păşuni 57.240 i. c., păduri 252.976 j. c. şi *neproductiv 56.1 9 jug. cad.* Marea proprietate arendatoare posede 100.606 jug. cad. totalul 91.940 j. c., comunităţile composesorale ale românilor moşneni de origine nobilă 94.530 j. c, iar comunele posedă 23.140 j. c. Deci pentru proprietatea mică şi mijlocie rămâne productiv 136.680 jc. din cari suprafeţe 1/4 anual e imaş în urma sistemului alternant de imaş şi ţarină pentru a odihni pământul. După registrele de impunere financiară dl consilier agricol judeţan I. Berghianu a găsit că între 30—100 j. c. proprietate medie au 6000 capi de familie proprietari, din cari *4000 sunt evrei* şi că *80 % a marei proprietăţi particulare e evreiască!* Şi aici nu se aplică art. 9 din legea Reformei Agrare pentru a restatornici status quo ante al proprietăţii dinainte de emanciparea evreilor.

Executările Reformei Agrare sunt sub toată critica, s'a eludat legea şi proprietatea uzurară prin îndosiri, falsuri şi fraude a scăpat de expropriere. In fruntea „tovărăşiei fără răspundere“ se află *prefectul Mihályi Gábor* şi fraţii săi, cari au apărat proprietatea evreiască de expropriere, încât în Borşa nu se pot expropria intravilanele virane nici pentru clădiri şcolare.

De tot s'au expropiat de ochii lumei pe hârtie 6586 j. c. pentru 6586 îndreptăţiţi, 11 % din neproductivul expropriabil în senzul art. 17 şi 18. Proprietarii având preferinţa de a-şi alege moşia în virtutea art. 20 oferă neproductivul, încât împroprietărirea nu se poate face.

Ne lipsesc în urma graniţelor nepotrivite 70 % păşuni. Cu toate acestea înfinţarea păşunilor comunale în baza art. 24 cu prefacerea suprafeţelor apte în păşiuni întârzie, în frunte cu Mihályenii au scos comunele din arenzile forţate.

Prefectul a pus în Repedea să facă uzură de păşunat pe *Fried Leizer* în muntele său „Petriceana“, de unde a alungat comuna Giuleşti şi Leordina. Ba s'a certat pentru Fried Leizer din Ruscova evreul său de casă cu dl Mavrodineanu directorul regional silvic şi subalternii săi ponegrindu-i la ministere. Acest munte cu 3900 j. c. a fost nemărturisit la expropriere.

In ţara pădurilor unde se revin la cei 20.000 capi de familie agricultori 14 j. c. loturi tip de pădure, nu să aplică art. 33 şi s'a redus acest lot tip în comunele de munte Vişeul-de-sus şi Borşa la 4 j. c.,ca să cruţe de expropiere pentru Groedel şi agenţii săi *Mihalyi Péter, Mán Zoltan* şi *Urdea János* în Vişeul-de-sus 13.869 j. c. şi în Borşa 10.810 j. c. pădure să le poată fura prin segregări frauduloase şi scandaloase, încât nu se pot înfiinţa păduri comunale, ba moşnenii perd sub mantia dreptăţii sociale şi ce aveau. Anexele A. şi B., arată situaţia munţilor şi fraudele segregărilor. Comitetul Agrar în Vişeul-de-sus, cu hotărârea sa din 10/IV 1924 No. 1377 E. a spoliat composesoratul de grosul moşiei sale. In Borşa încă nu s'a pronunţat. După ce eşirea din comunitatea composesorală nu s'a întâmplat şi Comitetul Agrar a fost minţit urmarea ar fi, că suprafeţele de mai sus să se expropieze pentru înfinţarea de păduri comunale şi aplicarea art. 33.

Ocupaţiunea principală a locuitorilor este creşterea vitelor şi industria casnică de lemn şi lână, mai ales în 6 luni de iarnă când lucrările câmpului pauzează. Materialul brut trebue asigurat prin păduri şi păşuni comunale. Fără păşuni la discreţia uzurarilor sunt robii oilor, ei le iernează imens de scump şi jidanii ori renegaţii le iau fruptul şi lâna, căci pentru păşunat cer naturalii. Aceasta uzură taie din rădăcină fiinţa românilor. Celelalte toate câte trebuesc se importează, alimentele socotind şi porumbul şi ovăsul de aliment uman, ajung egal repartizate pe 3 luni, restul se importează.

Jidanul a ajuns stăpânul stânei prin proprietatea muntelui, unde face brânză cuşeră şi îngraşă vite de export aproape de *Vama cucului. Exproprierea munţilor este o necesitate naţională.* Evreii şi puţinul ce s'a expropiat îl scuteşte cu pervertirea art. 36 şi 47 din legea R. A., pentru cari operaţiuni primesc certificate şi protectori. De sate se desinteresează toţi, administraţia din interes de obşte nu cere nimica deşi nu are primării, abatoare, locuinţe, şcoli, cimitire etc.

Delegaţii sătenilor, cari nu primeau mită i-au înlocuit samavolnic

în urma ordinului prefecturei. Au amuţit toate conştiinţele. Avocaţii marei proprietăţi la exproprieri au fost: *Dr. Florent Mihályi* fratele prefectului şi *Dr. Ioan Coman* fratele primpretorului din Vişăul-de-sus, cari au dispus peste un arhiv de certificate deochiate, toate luate în considerare de comisiunile locale alese pe sprânceană. Mihalyi Florent în Borşa este preşedintele composesoratului, afară de composesorat a mai reprezentat 38 speculatori cari reclamau 10,810 jug. cat. păduri pentru sine şi firma ungară Pyrit din Budapesta, care reclama subsolul, composesoratului. Revizuire nu a făcut fără să abzică procura. A mai fost importat de senator în Maramureş pentru protejarea învârtelilor ciracul lui Bădărău *V. V. Pella*. Baronul Groedel este cetăţean maghiar identic cu prietinul cleptocraţiei politice actuite la „Carpatina“ şi la „Kalotaszeg“ S. p. a. în Ţara Moţilor. Venirea sa în Maramurăşul jidovit ar fi un dezastru naţional. Dacă vom frunzării compasul băncilor şi al intreprinderilor vom găsi în consiliile de administraţie pe dnii: *Mihályi Gábor*, prefect, *Dr. Mihályi Florent* şi trădătorul de neam *Dr. Mihályi Péter*, *Dan George* subprefect, *Dr. Cziplea Paul* primarul Sighetului, *Dr. Ioan Rednic* primmedic judeţean, *Victor Hodor*, inspector administrativ etc.

La „Banca Marmaţia“ în faliment judeţul a perdut 1 milion lei depuneri.

Slugile jidanilor, auslaggoimii şi creştinii de reclamă dela „gründungurile evreeşti“ — combat finaţa băştinaşă română şi favorizează evreii.

„Industria Maramureşană de piele“ a lui *Volf Perl*, nu fabrică piele, ci exploatează 10,000 m³ molift prima esenţă, unde câştigă un hatâr la m³ de 150 lei, la an $1^1/_2$ milion lei. Lemnul îl vând lui *Elefánt Smiele Sándor*. Aici e tovarăş şi *Dr. Petru Groza*, *Rusu Abrudeanu*, deputat, apărătorul lui *Mihályi Péter* în parlament şi deghizat *Dr. George Nedici*.

Mai nou au înfiinţat „Banca Comercială“ cu avocaţii şi jidanii de casă a lui Groedel, unde e prezidentul consiliului de administraţie *prefectul cu pretorii şi parlamentarii* etc. Banca e chiemată sub formă de tantieme a îmbrăca mita dela jaful composesoratelor.

Pe evreii Stern Fisu şi Max Rapaport prefectul, fiind în consiliul de adm. a „Patriei“ firmă ungară le-a redus impozitele ori scutit de impozite comunale. Jidanii au pătruns în administraţie. Lista notarilor am comunicat-o în „Patria“ din III a. c., la acest şir mai pot adaoge numirile mai noui: *Avrum Gold* subnotar în Moisăi şi *Herş Tescsler* notar în Glod. *Scriitorii comunali sunt aproape toţi jidani*. Ungurii sunt jidoviţi şi combat românii.

In comunele de frontieră toţi notarii sunt evrei ori unguri, românii nu să suferă pentru a se putea opera combinaţiile de frontieră.

Când şi-a măritat fata rabinul Teitelbaum din Sighet s'au lăsat 10,000 evrei fără paşaport să vină din Galiţia şi Cehoslovacia, la fel la moartea lui Teitelbaum s'a deschis frontiera dar în schimb pelerinii români de peste Tisa au fost opriţi să vină la Mânăstirea Moisei să asculte povaţa episcopului.

Jidovirea administraţiei şi a renegaţilor e o realitate tristă şi jidanii sunt o conjuctură norocoasă pentru funcţionari.

Ce-i de făcut? Să se *revizuiască din oficiu* executările Reformei Agrare cu aplicarea art. 9, 24 şi 33.

Să se salveze composesoratele oprindu-se segregările şi împărţirea lor;

Să se înfiinţeze şcoli de pomărit, legumărit, albinărit, lăptării, arte şi meserii, profesionale şi gospodărie de munte de toate gradele.

Să se mute funcţionarii şi cei ce vor înlocui să primească în plus 100% leafă şi după 10 ani împlinirea dorinţelor cu avansare extra tour;

A împăna judeţul cu şcoli şi învăţători pe spesele statului;

A reînfiinţa străvechea episcopie la Sighet;

A muta $^2/_3$ din clerul molipsit;

Cooperaţie, activitate extra şcolară, alimentarea cu bani a Băncilor Populare;

Suprimarea cârciumelor, cârciumari pot fi numai români;

Retragerea reescomptului şi a autorizaţiei de devize dela băncile evreieşti;

Modificarea codului penal: specificarea uzurei şi a fraudelor şi persecutarea lor din oficiu prin procurori speciali, altă jandarmerie, uzurarii şi înşelătorii perd dreptul cetăţenesc şi se expulzează, la licitaţiile şi intreprinderile statului nu pot participa evreii, suprimarea alcoolismului, colonizarea industriaşilor şi coloniştilor din Macedonia, industrializare „Pro primo: declararea Maramureşului de teritor periclitat cu măsuri excepţionale. Urgenţa e esenţialul. Aşa ar merge salvarea.

Dr. Vasile Filipciuc
Vişeul-de-sus.

DIN ŢARA MOŢILOR

Când doi se ceartă se ştie cine câştigă...

Din certele partidelor politice, n'au câştigat mai mult streinii? Spre durerea noastră proverbul nu s'a desminţit nici în actualele alegeri comunale, din care Jidanii a fost cei mai câştigaţi.

Domnilor politiciani! Eu cu mintea mea simplă de ţăran nu pricep cum dvs., oameni care aţi căutat prin studii să aprofundaţi chestiunile sociale şi naţionale, să uitaţi de datoria ce aveţi către ţară şi neamul românesc şi să puneţi mai presus decât marile interese ale ţării şi neamului, micile dvs. interese de partid.

Domnilor! In acest mare proces al ţării care durează de opt ani pentru romanizarea oraşelor, toţi Românii trebuia să formeze un singur front, ca să se termine odată cu această ruşine de-a auzi şi azi în al optălea an dela unire, vorbindu-se o limbă streină în instituţiunile noastre, cu toate că pe pereţi sunt atârnate tăbliţe cu *„Vorbiţi numai româneşte“*.

In timpul de tristă memorie, străinii aveau un proverb, „Că românul ţine minte“.

Acum s'a adeverit că acel proverb e invers, pentru că oamenii noştri politici uită foarte repede.

Sub un păr bătrân din grădina casei mele părinteşti, se mai cunoaşte şi acum şiroaiele de sânge scurse din trupul mult iubitului şi neuitatului meu tată, din rănile celor douăzeci şi cinci de împunsături de baionetă şi celor două gloanţe de armă. Mormintele celor opt sute mii de eroi căzuţi pe diferite fronturi pentru înfăptuirea României-Mari sunt încă proaspete.

Rănile invalizilor de războiu la mulţi mai sângerează încă. Micii orfani, trăiesc încă tot din mila altora. Tranşeiele n'au dispărut încă şi fără a le căuta apar mereu înaintea ochilor. Dar..., cei ce-au dat dovadă de bravură în dosul frontu-

lui, sunt prea ocupați de alte afaceri zise românești.

De pe zidul temnițelor din Cluj, încă nu s'au uscat toate lacrimile românești. Locuitorii Șopronului parcă și acuma văd pe preoții și țăranii români internați acolo, iar țărancelor române și acum li-e frică de jandarmul ungur, care le smulgea penele din coada cocoșilor....

Domnilor politicieni, prea repede ați uitat toate acestea și e păcat strigător la cer ca, pentru micile dvs. interese de partid, să vă faceți frați de cruce cu cei mai neîmpăcați dușmani ai neamului românesc, de care ne leagă un trecut prea dureros. Nu înțelegeți pericolul șarpelui ce-l băgați în sân și nu vă gândiți la durerea ce ne va pricinui-o mușcătura lui?

Desgustați de această mârșavă și rușinoasă înțelegere făcută de partidele politice în alegerile comunale, unde și-au arătat arama pe față, pactând cu dușmanii neamului românesc, noi țăranii din Țara Moților nu mai avem nici-o încredere în partidele politice. Degeaba vor mai încerca membrii lor să ne mai spună că luptă pentru noi să ne scoată pădurile din mâinile lui Tischler et. Comp. și alte brașoave, căci nimic nu le vom mai crede. Cum să credem noi că doar „Corb la corb nu-și scoate ochii"?

Am tot auzit noi Românii dela munte, dar n'am crezut până acum, că de aceia nu se poate înfăptui și aplica cu dreptate reforma agrară, întrucât politicianii noștri sunt înstrăinați de neamul lor și inima le bate numai pentru arginții Jidanilor.

Iși închipuie oare cineva că nu erau Jidani destui pentru consiliile de administrație a le intreprinderilor jidovești și numai așa i-au băgat pe politicianii noștri? Nu. Era prețul vânzării intereselor românești!

Care este rezultatul desbinării între români? Deși poate o știți și dvs. v-o spun și eu. Ura între frați, neîncrederea în legi, înstrăinarea bogățiilor românești și importarea fără taxe a perciunaților, afaceri din care politicianii se aleg cu șperțurile și cu tantiemele, iar Jidanii cu milioanele.

Bologa 10 Martie 1926.

Ioan Potra

CRONICA EXTERNĂ

Franța căzută tot mai adânc sub domnia jidovească

Afirmațiunea aceasta se poate dovedi luând din enormul material documentar incontestabil, scos din viața publică a Franței ajunsă actualmente de pe urma Jidanilor la un grad de decădere îngrijitoare, luând două fapte recente așa cum ni le relatează „Jüdische Presszentrale Zürich" din 26 Februarie 1926.

Traducem din cuvânt în cuvânt titlu și coprins:

„Un departament pentru afaceri jidovești în Ministerul de Externe al Franței (titlu).

Paris. Consiliul de ministri francez a hotărât să înființeze la Ministerul de Externe un departament special jidovesc. Conducătorul acestui departament va fi dl *Canet,* fostul conducător al departamentului pentru afaceri religioase. Infiinţarea acestui departament stă în legătură cu interesul pe care guvernul francez dela un timp încoace îl arată față de chestiunile jidovești și mai ales pentru colonizarea Palestinei".

Observă, Domnule cititor, viclenia atavică a Jidanului și naivitatea Francezului. Luând drept pretext colonizarea Palestinei, finanța jidovească a impus Franței înființarea unei autorități de *stat,* cu caracter pur jidovesc, ca și cum plecarea Jidanilor la Palestina nu s'ar putea efectua prin diferitele organizații ale nației jidovești. Franța primește creiarea unei puteri oficiale deosebite de a statului francez, pe teritoriul ei, pentru ocrotirea intereselor acelor indivizi, cari totuși pretind că sunt cetățeni francezi! Observă, te rog, până unde poate merge pervetirea bunului simț și înjosirea demnității naționale, când Jidanul a ajuns să-ți dicteze cum să gândești și cum să faci politică. Dar textul tradus mai conține o particularitate caracteristică: autorul informează toată lumea că s'a înființat la Ministerul de Externe al Franței **nu** o *secție* a afacerilor jidovești, ci un *„departament"*. Cuvântul este ales într'adins spre a se înțelege un *Minister special.* Așa dar, Jidanii au obținut să aibă în mândra și glorioasa Franță un Minister al lor propriu! Iată cum se înfăptuește *statul jidovesc* în sânul statului creștin!

Al doilea fapt, din care se desprinde clar constatarea că Franța lasă frânele guvernării de sine pe mâni jidovești, îl luăm din *Jüdische Presszentrale Zürich* din 5 Februarie 1926. Citim următoarea informație:

„Beirat 31 Ianuarie. Primul rabin al Siriei, Dr. Tajer, a fost numit consilier de stat în Syria și atașat pe lângă Pierre Alibes ca consilier politic al acestuia. Numirea s'a făcut de către înaltul Comisar francez în Syria, de dl H. de Jouvenel".

In acest caz se repetă aceiași politică jidovească destăinuită cu dovezi incontestabile de Profesorul de la Universitatea din Cluj I. C. Cătuneanu, în articolul intitulat „Unde am ajuns" publicat în *Infrățirea Românească* din 1 Ianuarie 1926; și anume politica iudaică însinuantă, perfidă și adânc periculoasă de a avea câte un spion jidan pe lângă demnitarul creștin, sub forma de atașat politic și consilier intim.

In chipul acesta „consilierul intim" cunoaște toate secretele guvernării, știe de mai înainte proectele de acțiune, și dacă vreunul din acele proecte nu promovează interesele rasei jidovești, consilierul intim le destăinuește conducerii oculte a Jidovimei internaționale, care prin puterea presei, a finanței și a Ligii Națiunilor va zădărnicii cu siguranță realizarea proectului făurit de demnitarul creștin.

Bietul stat creștin încăput pe mâna Jidanilor sub forma mai sus amintită va trebui să cedeze, să renunțe la apărarea intereselor naționale, dacă voește să nu intre în conflict direct și fățiș cu rasa lui Iuda, ajunsă atot puternică după războì, nu numai pentrucă nu a sângerat, nu numai pentrucă nu a perdut nimic, dar pentrucă a supt prin bancherii ei din Londra, New-York, Berlin, Hamburg, Paris tot aurul națiunilor beligerante și pentrucă are acum în fața ei popoare istovite prin flagelul războiului mondial.

In aceste condiții jidovimea dictează efectiv sau din umbră sau sub forma hipocrită a Ligii Națiunilor.

Se cere o continuă încordare, o crescândă energie morală, acea dispoziție eroică de a înfrunta situații, ce pot da naștere la greutăți și sacrificii, se cere astăzi mai mult ca oricând bărbăția, dovedită de un Mussolini, spre a păstra patrimoniul și independența națională contra atacurilor periculoase pornite din tabăra Jidovimei internaționale, care are interes să tulbure pacea dintre națiuni. Iată pentru ce întreaga lume creștină a început să vadă tot mai clar că neamul lui Iuda trebue doborât.

Audax

CRONICA ARTISTICĂ

Octavian Smighelschi

Asociaţiunea pentru literatura şi cultura poporului român din Sibiu a ajuns de vre-o câţiva ani încoace prin cumpărare în posesiunea lăsământului artistic a pictorului blăjan Octavian Smighelschi, acelaş, care în anii 1903/6 a fost însărcinat cu pictarea catedralei ortodoxe româneîn Sibiu.

Impresia primă a privitorului e constatarea, că pretutindeni domneşte linia şi forma. Despre ideiile contemplative a colorismului creştin Smighelschi nu vrea să ştie nimic. Se apropie mult de şcoala romană toscanică, lăsând tradiţiile ravenatice, sau mai bine zis, tradiţiile veneţiane la o parte; căci, ambele şcoli, şcoala veneţiană şi şcoala toscanică, rezultă din şcoala de pictură din Ravena, care a urmărit ţinta sfântă a desrobirei creştinismului de arta antică. Dar principiile artistice fixate odată de arta timpurie creştină la Bizanţ, Ravena şi Roma, principiile coloristice bizantine nu s'au putut susţine pretutindeni.

Dacă pictura bizantină în executarea tehnică era caracterizată prin picturi musivice, în al XIII-lea secol înfloreşte în apus pictura de sticlă, iar mai târziu pictura de table sau icoane.

Giovanni Cimabue (născut în 1240 la Firenţa), întemeietorul periodului nou în şcoala romană-toscanică, e încă preocupat de principiile bizantine, severitatea, simetria, demnitatea caracterizează operile lui. Şcolarul lui, Giotto (1266—1336) emancipează definitiv arta romană-toscanică de tradiţionalismul bizantin. Linia şi forma, principiile antichităţii încep a se renaşte. In palatul Bargello în Firenţa frescourile lui Giotto sunt vestite, la fel în Padua şi Assisi. Cine nu le cunoaşte? Cvatrocentul[1]) toscanic e reprezentat prin Masaccio (1401—28), urmaşul lui, Filippo Lippi († 1469), şcolarul lui, Sandro Boticelli (1446—1500), desemna ilustraţiuni pentru operile lui Dante, întroducea mitologia antică şi interpretarea plastică în relief a figurei. Fra Angelico (1387—1455) şi Benozzo Gozzoli (1420—98) interpretau textul biblic şi istoria bisericească. Domenico Ghirlandaio (1449—94) interpretează viaţa societăţii din Firenţa, fireşte în desfacerea testamentară, dar folosindu-se de desgropările antice. Şcoala umbrică e caracterizată prin Piero della Francesca (420—92), un pictor foarte expresiv, care a scris un tratat despre anatomie şi perspectivă.

La Veneţia coloarea e mijlocul picturei. După tradiţie Antonello da Messina a întrodus pictura de ulei din Gent în Veneţia. Giovanni Bellini (1428—1516) întemeietorul şcoalei de Veneţia a uzat pictarea în ulei aproape nouăzeci de ani. Frumseţea coloritului şi carnaţiunei, conturul moale sunt semnele distinctive a şcoalei de Veneţia. Şcolarii lui Bellini sunt Giorgione (1480—1528) şi Tiziano Vecellio, născut în 1477 în Cadore, a murit în 1576 la vârsta de 100 de ani de ciumă în Veneţia. Urmează Iacopo Tintoretto (1519—1594), ocupat cu problemele luminei, Paolo Veronese (1528—88), pictorul festivalelor veneţiane şi Grecul Domenicos Theotocopulos (1545—1614).

Această incursiune în domeniul istoriei a fost necesară, spre a arăta, că influenţa bizantină, ce cucerise Europa întreagă, a fost în Toscana împiedecată prin o contramişcare puternică culturală, aşa numita renaştere italiană, care în evul mediu a urmărit scopul de a deştepta ideea naţională italiană. Studii arheologice, studii plastice, anatomice şi de perspectivă lineară sunt la ordinea zilei, se interprind săpături de antichităţi, se tipăresc cărţi, se canalizează oraşele, se regulează străzile, se studiază tehnica.

Problemele coloristice însă, moştenirea ravenatică, numai la Veneţia găsesc nutrire. Şi într'adevăr, Toscana era un Stat feudal domnit de familia Medicieşilor. Veneţia, un port comercial de seamă, era republică liberă. Ce mirare deci, dacă la Firenţa domnea forma şi linia, iar la Veneţia coloarea! La Firenţa arta e expresiunea ideei de Stat, la Veneţia arta exprimă poporanismul.

După spusele acestea e lesne de înţeles, că pictorul blăjan Octavian Smighelschi nu numai că oferă privitorului un aspect de forme clasice romane cu gesturi patetice (evangheliştii) în felul lui Michelangelo (capela Sixtina, Roma), ci pictorul îşi exprimă prin figurile sale şi voinţa sa artistică, convingerea idealului Statului absolut. Pe de altă parte picturile murale în catedrala mitropolitană din Sibiu sunt dovada spiritului concesiv a bisericei ortodoxe române faţă de libertatea artistică.

La început era proectată pictarea interiorului întreg a catedralei ortodoxe române din Sibiu. Insă artistul a executat numai cei 4 evanghelişti în pendantivurile cupolei, arhanghelii în boltitura cupolei, iar în creştetul cupolei Pantocratorul. La fel pictarea catedralei unite române la Blaj a rămas neexecutată.

Trebue să recunoc, că inventarul artistului e foarte bogat. Găsim în el sute de desemnuri, capete de studii, arhanghelii desemnaţi în mărime de 4 metri, planul catedralei din Sibiu, planul catedralei din Blaj, proectul picturilor murale pentru catedrala din Blaj, autoportretul.

A descrie viaţa şi opera lui ar fi o lucrare bine venită.

Victor P. Barcianu

[1]) Al XV-lea secol.

Jidanul în faţa istoriei.

Reproducem un fragment din memoriile contelui de Séguo, privitoare la campania lui Napoleon în Rusia, unde martorul ocular povesteşte cum s'au purtat Jidanii din Vilna cu soldaţii francezi rămaşi acolo răniţi după retragerea armatei franceze, care înaintând în Rusia luase lepra jidovească sub puternica ei protecţie. Citeşte cu atenţie domnule cetăţean autohton şi trage concluzia cuvenită în ce priveşte purtarea dtale faţă de fiii actuali al aceleiaşi blestemate rase:

„Două zeci de mii de francezi rămaseră la Vilna bolnavi, răniţi, istoviţi de oboseală, de fapt Lituanienii, pe cari îi părăseam după ce îi comprisesăm s'au recules şi au ajutat pe unii din răniţi; dar Jidanii, pe cari îi ocrotiserăm, respinseră pe ceilalţi. Spectacolul atâtor dureri a excitat lăcomia lor. Dacă infama lor avariţie, speculând mizeriile noastre, s'ar fi mulţumit să vândă pentru aur scump slabul lor ajutor, Istoria ar despreţui să-şi murdărească paginele cu acest amănunt desgustător; dar faptul de a fi atras pe nenorociţii noştri răniţi în locuinţele lor spre a-i prăda, şi în urmă la sosirea Ruşilor de a fi aruncat din casele lor pe uşi şi pe ferestre pe victimele despuiate şi muribunde; faptul de a-i fi lăsat să moară de foame şi de frig, faptul, că aceşti nemernici barbari şi-au făcut un merit faţă de Ruşi de a fi torturat pe nenorociţii Francezi, crime atât de oribile trebuesc denunţate secolului actual şi celor viitoare“.

cf. *Verax*, La Roumanie et les Juifs. Bucureşti 1903 pag. 54

Cum se face „naţionalizarea“ întreprinderilor comerciale

Primim la redacţie, rândurile de mai jos, prin cari ni se denunţă felul profund jignitor faţă de interesele superioare ale naţiunii, manifestat prin procedeurile de „naţionalizare“ aparentă a intreprinderilor economice particulare. Prin aceste procedeuri în primul rând se nesocoteşte dreptul de folosinţă a limbei române în aceste intreprinderi, — aşa cum prevede legea.

Iată şi textul denunţului:

In vederea precizării chestiunii de naţionalizare a intreprinderilor, societăţilor şi instituţiilor particulare daţi loc, Vă rog în revista D-Voastre următoarelor observaţii:

Indată după unirea provinciilor româneşti cu patria mamă s'a ivit necesitatea naţionalizării intreprinderilor de tot felul, şi mai ales a celor particulare minoritare; întâi a acelora la cari statul era mai intens interesat, şi în urmă şi a celorlalte. La început a mers lucrul încet, abia şi abia se auzea că una sau alta dintre intreprinderile în chestiune şi-a ales preşedinte de consiliu şi membrii în direcţiune pe cutare demnitari români. In urmă, şi mai ales, în timpul regimului politic din urmă, la toate intreprinderile am văzut plasaţi partizani mai mult sau mai puţin merituoşi ai acestui regim.

Astfel marele public românesc a luat act despre naţionalizarea intreprinderilor, societăţilor şi instituţiilor particulare, — înţelegând fireşte ce va fi însemnând aceasta pentru cei „plasaţi“! Nu şi-a dat însă nimeni seama, şi nimeni nu şi-a adus aminte să cerceteze, că oare a câştigat ceva naţiunea prin naţionalizarea în acest chip a inteprinderilor menţionate? Nu mă gândesc la câştigul material, care e asigurat în toate privinţele, ci la cel *moral! Afirm sus şi tare, că din punctul acesta de vedere românismul n'a câştigat nimic, ba că e pe cale să piardă şi ce mai avea din falnica moştenire strămoşească!!*

Dacă dela început nu se putea conta la o înţelegere loială, care să aducă cu sine recunoaşterea drepturilor românismului, sub scutul celor aleşi şi puşi la adăpostul grijilor materiale, denegarea romanizării intreprinderilor minoritare a ajuns la tendinţa vădită de *desnaţionalizare a românilor* — nici nu puţini — angajaţi parte din nevoie, parte pentru „ochii lumii“, respective ai autorităţilor de supraveghere de stat. Elementele indigene şi întroduse în ţară fără nici o formalitate oficială, cari nu numai că sunt potrivnici intereselor naţiunii, ci înţeleg să lupte pe toate căile contra lor, ele stăpânesc intreprinderile amintite ocupând toate posturile de conducere şi de încredere (!). Direcţiunile, chiar dacă ar avea intenţiuni bune în ce priveşt-naţionalizarea în senz propriu a intreprinderilor, societăţilor şi instituţiilor particulare minoritare, primesc informaţiile prin aceste elemente; în plus mai lipseşte şi un îndemn personal al directorilor, — despre controlul statului nici nu amintesc. Iată pericolul care ameninţă deadreptul cu desnaţionalizarea angajaţilor, pe cari pânea de toate zilele îi înjugă cu apatie la carul acestor intreprinderi, iar lipsa de solidaritate îi face să tacă şi dintr'o parte şi din alta!

Iată câteva exemple concrete: Multe din întreprinderile particulare sunt legate de intreprinderi similare din Ungaria. Din cauza acestor legături drepturile maghiare nu pot fi disconsiderate în nici o manifestaţie a vieţii interne a intreprinderilor în chestiune. Mai mult cu acest pretext se menţin toate formalităţile de înainte de unire. Astfel imprimatele ungureşti, actele eliberate în limba maghiară, redactarea proceselor verbale pe ungureşte, şi chiar limba de discuţie a şedinţelor directorale şi ale consiliilor e cea maghiară. Elementele plasate în posturile de încredere se îngrijesc ca şi în detaliile administraţiei interne să se scoată în relief caracterul naţional maghiar al intreprinderilor. Circularele în chestiuni de serviciu se redactează exclusiv ungureşte! Rapoartele către şefii de secţii şi ale acestora către directori se fac numai în limba maghiară; chiar şi conversaţia oficianţilor români cu ceilalţi poate să fie numai în ungureşte. Loialitatea românească apoi merge până acolo încât doi români în faţa unui al treilea funcţionar neromân nu vorbesc româneşte; iar dacă se întâmplă să întrebuinţeze totuşi înaintea celorlalţi limba urmaşilor lui Traian, priviri strivitoare se aţintesc asupra lor, feţele se strâmbă şi se face să ştii că *„a'ci nu se vorbeşte româneşte“!*

Raporturile dintre intreprinderile particulare — cinste esceptiunilor — precum şi între ele şi filialele, expoziturile lor se exprimă exclusiv în limba maghiară, şi în cel mat bun caz în cea germană. Chiar şi cu intreprinderi româneşti se corespondează în altă limbă decât cea română. De ce? Pentrucă şefii de servicii nu înţeleg ceeace este scris în româneşte, şi nu vreau să ştie româneşte!! Că elementele streine particular nu înţeleg să recunoască că în statul român limba română îşi poate pretinde drepturile sale, îi priveşte pe ei şi pe cei cari au contact cu ei, dar că, din cauza lor nici în afaceri publice nu-şi poate exercita această limbă drepturile câştigate cu atâta jertfă, nu poate fi indiferent pentru cei cari au de aface cu ei în astfel de afaceri, şi mai puţin pentru cei cari au competinţa în chestiune.

E vremea şi se aşteaptă, ca naţionalizarea intreprinderilor particulare mai ales minoritare să se facă în sensul cuvântului şi aşa ca ele să înceteze a fi focare de iredentism. Faptul desnaţionalizării funcţionarilor români aflători în serviciul acestor întreprinderi trebuie să trezească din nepăsarea lor pe cei în drept de a sana starea aceasta a lucrurilor. Lipsa de solidaritate a acestor angajaţi şi frica lor de a-şi pierde situaţia mizerabilă nu poate să pericliteze drepturile românismului atunci când factorii răspunzători au datoria să le apere! Aceştia trebuie să pună la o parte orice consideraţii, şi să nu admită nici un fel de pretext — nici chiar acela că intreprinderile mai dispun de mari cantităţi de imprimate ungureşti pe cari trebuie doar să le folosească, fiind â costă foarte mult (în secret aceste imprimate se tot reînoiesc, iar banii necesari pentru imprimate româneşti se duc pe alte cele) — care ar justifica întrebuinţarea limbei maghiare în administraţia internă şi în raporturile cu filialele, expozituri sau cu alte intreprinderi. Iar acolo unde întrebuinţarea limbei maghiare ar avea bază de drept, în nici un caz să nu se bucure de avantajii faţă de limba română. Căci aceasta trebuie repusă în drepturile cari i se cuvin!

In nădejdea că cu observaţiile expuse — şi motivate — întrucât acele vor fi luate în considerare de cei competenţi, aduc un serviciu modest cauzei naţionale. Vă mulţumesc, *domnule director,* de ospitalitatea cu care le-aţi făcut posibilă apariţia la lumina zilei.

VL.

Cum este privită România de pacifiştii Internaţionali

Potrivit „Protocoalelor Inţelepţilor Sionului“, Talmudului precum şi programului preconizat de *Cremieux* întemeetorul „Alianţei Israelite Universale“, Jidanii duc o continuă activitate de desagregare a statelor, ce le-au acordat ospitalitatea pentru a-şi realiza astfel planul lor de dominaţiune universală.

Văzând că socialismul şi comunismul n'au dat roadele aşteptate, au găsit un alt mijloc de-a înşela omenirea; *Pacifismul*, înfrăţirea tuturor popoarelor. Scot zeci şi sute de reviste, ţin nenumărate conferinţe, rezolvând chestiunea desfiinţării războiului prin simplul refuz al cetăţenilor de-a face *serviciul militar*. Aceşti apostoli ai păcii universale sunt foarte supăraţi de militarismul ţărilor din Europa Orientală; dar, lucru curios de manevrele, atacurile şi pregătirile de război ale Sovietelor nu sunt impresionaţi, se pare că măsurile de apărare luate de Polonia şi Cehoslovacia îi îngrijorează mai mult. Cum ar putea oare fi altfel când conducători ai oştirilor roşii şi pacifişti europeni urmăresc unul şi acelaş scop. In numele iubirei aproapelui şi al păcii între popoare, ei răspândesc sămânţa anarhiei, pentru a slăbi puterea Statelor, lăsând drum liber comunismului jidovesc, desfiinţând graniţele şi realizând astfel Statul universal în care Israel va trona.

Iată ce informaţiuni, asupra ţării noastre, putem citi în *„Reconciliation“* organ al pacifiştilor din Franţa, numărul Februarie 1926: „Sentinţa procesului dela Tatar-Bunar“ este „epilogul unei sângeroase represiuni „din partea autorităţilor române din „mai multe sate din Sudul Basara„biei, a căror populaţie se revol„tase la îndemnul unor persoane „necunoscute“.

„Basarabia este tratată mai neo„menos decât oricare provincie a„fricană, oameni nevinovaţi fiind „supuşi unor torturi de necrezut“.

Şi mai departe inspiraţi probabil de broşura senilului Costa-Foru: „In „aproape toate birourile de poliţie „precum şi cele ale Siguranţei, mij„loacele pentru a scoate mărturi„siri forţate sunt aceleaşi cu cele „întrebuinţate de închizitorii „cre„ştini“. Guvernul actual este atât „de odios şi atât de violent, încât „se menţine la putere graţie unor „măsuri arbitrare: cenzură, stare de „asediu, sugrumarea libertăţii de „acţiune şi gândire etc. Acest gu„vern caută mereu să creeze diver„siuni, astfel a creat antisemitis„mul“.

După ce-şi manifestă indignarea pentru ciomagul primit de Costa-Foru în gara Cluj, publicaţiunea jidovească, închee aducând cele mai mari injurii ţării şi poporului românesc.

„Atmosfera socială este plină de „nedrepţi, însă *laşitatea este aproape „generală*. Opinia publică este o „ficţiune, cele mai mari orori „politice şi sociale n'au drept ecou „decât glasul stins al câtorva „ziare mai înaintate în concepţiuni“. (Anumita presă, desigur).

Iată în ce lumină ne prezintă propovăduitorii păcii universale. Broşurile lor tipărite în zeci de mii de exemplare şi răspândite gratuit ajung până'n cele mai depărtate colţuri ale lumii, „ororile“ din România provocând indignarea unanimă.

Intrebăm numai pe cei în drept, ce măsură vor lua, atunci când vreun membru al acestei asociaţii îşi va face din nou apariţia în ţară. Ii vor pune la dispoziţie sala Fundaţiei Carol, cum i s'a pus anul trecut lui Oliver Dreyer, trimisul secţiunei din Englitera? Sau i se va îngădui, după cum i s'a îngăduit aceluiaş Oliver Dreyer să facă apologia adventismului în sala Sfatului din Braşov?

Ion V. Emilian
student în drept — Bucureşti

Provocări jidoveşti

Faţă de neruşinata declaraţie a U. E. R., că s'ar fi devastat nenumărate sinagogi şi locuinţe jidoveşti, precum şi că viaţa Jidanilor în ţară la noi, nu le este asigurată, protestăm cu toată energia şi faţă de repetatele provocări din partea Jidanilor, suntem în drept şi trebue să recunoaştem, că ne aflăm în faţa unei organizaţii, care pregăteşte şi pune la cale totul.

Această organizaţie, ocultă — operă a rabinilor fanatici, pentru cari Talmudul mai bine zis, codul unei bande de hoţi şi tâlhari cum îl numeşte dl N. Paulescu, — e totul, este Cahalul, care-şi recrutează elementele mârşave din tot ce are societatea mai josnic şi mai rău.

Orice crimă, orice atentat sau complot din partea Jidanilor, îndreptat împotriva creştinilor sau împotriva siguranţei Statului, a fost plănuit şi pus la cale de Cahalul jidovesc.

Jidanii, cari dela sânul mamei lor sunt crescuţi cu inima plină de ură faţă de tot ce e nejidan, mai târziu, crescuţi la şcoala crimei a rabinilor talmudişti, sunt conduşi întreaga lor viaţă de ideea, cum ar putea să facă ca ei, „poporul ales“ să ajungă stăpânul universal, dominus omnium terrarum.

Invăţaţi încă de mici, să se folosească de orice mijloc pentru reuşita planului lor, Jidanii ori de câte ori simt că le stă cineva în calea planurilor lor, tot deatâtea ori, după plănuiri făcute în sinagogi, pun la cale, suprimarea goymului pe care-l consideră în rândul dobitoacelor.

Dovezi că astfel se întâmplă, sunt multe.

Voiu aminti numai câteva destul de cunoscute, rămânând ca să sfârşesc cu una mai recentă, care datorită lipsei unei prese româneşti, care să apere interesele româneşti, protestând cu energie ori de câte ori Românul e atacat, — a trecut sub tăcere.

Este cunoscut atentatul unei bande laşe de 30 Jidani, cari seara într'o stradă dosnică a Cernăuţului, înarmaţi cu cuţite şi ciomege prevăzute cu cuie, s'au năpustit asupra studentului Tudosie Popescu, unul din cei şease închişi la Văcăreşti.

Se ştie că studentul Popescu, salvat din ghiarele ucigaşilor, a trebuit să sufere câteva luni atmosfera şi zidurile nesuferite ale spitalului, fiind grav străpuns de cuţitele celor cari mai apoi se adăpau din cultura românească la aceeaş Universitate din Cernăuţi, cu alţi coucigaşi ai lor.

Este deasemenea cunoscut, atentatul jidovesc dela Piatra-Neamţ, asupra elevului Herghelegiu, care a trebuit să zacă timp îndelungat pe pat, să-şi piardă un an de studii şi să rămână chiar infirm de ochiul stâng.

Nici unuia din aceşti doi înşă, nu li s-au dat satisfacţia cuvenită. Ambii au trebuit să îndure atâta timp, fără ca măcar Jidanii să fie pedepsiţi.

Jidanii însă, îmbătaţi de succesul avut în cele 2 atentate, nu se mul-

ţumesc cu atât şi datorită toleranţei autorităţilor, se pregăteşte la sinagoga din Iaşi în prezenţa unui mare număr de rabini, să se pună la cale o lovitură în stil mare.

Jidanii pun la cale omorârea dlui prof. A. C. Cuza, fiind socotit ca cel mai primejdios dintre creştini.

La porunca rabinilor, morarul Grünspan, ordonând supusului său Lehrmann, hotăreşte ca dl Cuza să fie atacat pe când se ducea către casă. Atentatul însă, din cauză că prin apropiere se afla un agent al poliţiei nu reuşeşte, decât a însângera obrajii dlui Cuza.

Jidanul Lehrman e pedepsit cu 3 luni închisoare, iar Grünspan scapă, dar nu de garda care veghează viaţa Românilor, pentrucă tânărul Urziceanu trage 4 focuri de revolver după el, dar nu-l nimereşte.

Ce s-a întâmplat ulterior e cunoscut de toţi.

Dar nici cu atâta nu le-a fost deajuns. Infuriaţi, că n'au putut răpune pe „Capul antisemiţilor", s'au nepustit asupra celorlalţi creştini şi ori unde un creştin ajungea în mijlocul Jidanilor, acolo se năpusteau cu toţii ca nişte fiare, dupăce mai înainte îl provocaseră într'un mod cu totul obrasnic.

Un caz de acest fel, s'a petrecut cu un grup de studenţi, cari se reîntorceau dela Iaşi, dela procesul lui Urziceanu.

In acceleratul de Bucureşti—Galaţi—Cluj, din ziua de 17 Februarie a. c. vreo 30—40 de Jidani, cari se aflau îngrămădiţi într'un vagon, în momentul când un student trece prin faţa lor, îşi bat joc, însultând Svastica.

După cum era firesc, studentul îi aplică pedeapsa ce i se cuvenia şi atunci toţi Jidani, cari dinainte erau înţeleşi pentru acest lucru, se năpustesc cu bâtele în capul studentului. Numai datorită colegilor lui, cari prinzând de veste, cursa în care căzuse colegul lor, fără a se mai uita că riscă să fie ucişi, avântându-se în aceea luptă disperată, — poate scăpa cu viaţa, dar cu faţa plină de sânge, fiind grav rănit la cap.

Autorităţile sunt datoare să cerceteze cazul şi să-i dea Jidanului, care a rămas la gara Feldioara—Răsboieni arestat, pentrucă ameninţase cu revolverul, cea mai exemplară pedeapsă, ca să arătăm că România nu-i un sat fără câni, căci în caz contrar, vom şti ori de câte ori, vom fi atacaţi să ne facem singuri judecata.

Iar Jidanilor li spunem, că cele scoate sabia de sabie va peri şi noi **nu înţelegem să fim în veşnică apărare!** *Ion Şerbu*

SCRISOARE DIN AIUD

O victorie românească în alegerile comunale

Am primit dela dl *Dr. Simion Pădurean*, advocat din Aiud, următoarea scrisoare:

„Mai bine de o lună toate ziarele româneşti tot cu alegerile comunale se ocupă. Cu toate acestea nici într'un ziar nu am aflat o dare de seamă mai lungă despre alegerea din Aiud deşi s'a trimis la mai multe ziare după cum ştiu eu. Faţă de această atitudine rezervată a ziarelor româneşti noi Aiudenii cred că avem un singur păcat şi anume că întreagă lista noastră aleasă cu majoritatea absolută este **curat românească** fără culoare politică şi fără nici un străin pentru care fapt am fost atacaţi în mod asiatic de presa minoritară maghiară din Aiud şi Cluj. Spre documentare alăturat am onoare a vă trimite spre publicare lista românească (nr.) aleasă în intregime, faţă de lista (nr. 1) maghiară-izraelită-germană învinsă.

Din rezultatale aflate în comunicatele ziarelor am observat că cazul nostru din Aiud este *unic*, în întreg Ardealul deşi normal ar trebui să fie viceversa, adecă în întreg Ardealul era cu mult mai *normal*, *demn şi patriotic* ca exemplul Aiudului să fi fost imitat. Sperăm însă că în viitorul apropiat exemplul unic din Aiud va fi *general în întreg Ardealul* nostru".

*

Iată lista jidovită, care a căzut cu ruşine:

CONSILIERI:

Dr. Garda Coloman, Dr. Eugen Müller, Dr. Iuliu Kerekes, Carol Bakó, Victor Elekes, Elemer Szücs, Fenichel Lazar, Pflagner Carol, Szigeti Bela, Loghin Popa, Dr. Szabó Andrei, Popa Ioan I. Gheorghe, Balla Bela, Dr. Asztalos Coloman, Moldovan Nicolae.

SUPLEANŢI:

Kovács Alexandru, Székely Ioan, zidar, Török Francisc, funcţ. privat, Winkler Iuliu, Felvinczi Alexandru.

*

Iată lista învingătoare compusă numai din Români adevăraţi:

CONSILIERI:

Dr. Ion Victor Vancea, advocat, Dr. Simion Henzel, fost preş. Sedr. Orf. Dr. Octavian Acelenescu, advocat, Dr. Simion Pădurean, advocat, Dr. Nicolae Marcu, director de bancă, Alexandru Sighişoreanu, profesor, Dumitru Bucur, profesor, Ieronim Păstrav, profesor, Iustin Salanţi, profesor, Clemente Dragomir, comerciant, Petre Crişan, mechanic, Todor Pădurean, penzionist, Vasile Suciu, econom, Toma Câmpian, econom, Popa Florean, econom.

SUPLEANŢI:

Florean Hagea, funcţionar de bancă, Danil Iosof, comerciant, Iosif Ţelnaru, pantofar, Aron Stâncel (53 ani) econom, Domşa Izidor, mechanic.

*

Din partea revistei şi a mişcării noastre nu putem decât să felicităm pe bravii Aiudeni, pentru strălucita victorie, pe care au repurtat-o în alegerile comunale. Atitudinea lor hotărâtă, prin care a ştiut să impună voinţa poruncitoare al adevăratului instinct naţional, ce palpită în inima fiecărui bun român, — le face cinste!

Nu putem decât să regretăm că exemplul lor vrednic a avut un ecou atât de slab în opinia vieţii noastre politice.

Dar, oricât de izolat ar fi această pildă de cald patriotism, — ea se va înălţa la înaltul loc, ce i se cuvine.

Căci toţi acei, cari mai au încă un grăunte de simţ naţional, — se vor închina, cu admiraţie, în faţa rezultatului dela Aiud!

„Zero"... cu diplomă

Este titlul sub care nu de mult timp a apărut în coloanele ziarului românesc „Speranţa" din Dorohoi, un articol publicat de inimosul Român dl Mateescu.

In acelaş timp este şi strigătul de alarmă dat de cei cu conştiinţa nepătată asupra unei stări de lucruri a cărei continuare ne poate fi fatală existenţei noastre ca naţiune.

Este vorba, despre pare-se împământenitul trafic de influenţă — specific jidănesc — pe lângă acei inconştienţi, dintre profesorii noştri, pentru cutare sau cutare jidănaş, care altfel n'ar mai parveni niciodată să fie posesorul de drept al unei diplome . . . chiar de liceu fiind ea.

Cazul se petrece în Dorohoi.

Eroii după cum e de aşteptat, sunt doi jidani — tatăl şi cu fiul. Tatăl,

om de afaceri, bogat ca toţi cei ce sug seva pădurilor noastre, deci cu influenţă; fiul, o incapacitate constatată, un specimen de o prostie crasă.

Totuş acest strănepot a lui Iuda, redus la nulitate, este actualmente posesorul unei diplome de absolvire a cursului superior de liceu. Mai mult, acum acest jidănaş — înarmat „dija“ cu o diplomă — e înscris la farmacie şi face practica cerută de regulamentele în vigoare, ale facultăţei.

Oare nu se tem aceşti dni profesori, cari l'au pus în posesia unei diplome nemeritată, că odată acest „zero“ ajuns farmacist, le va da otravă în loc de chinină?

Cum va putea acest individ să asimileze materia predată la facultate, când el habar n'are de cea elementară a cursului de liceu?

Şi ne mai mirăm, că mortalitatea atinge pe zi ce trece cifre din ce în ce mai spăimântătoare!

„In sensul acesta au fost foarte mulţi Români bătuţi de ei şi când nu vor să se arate, pun „Evreii din Polonia sau Galiţia Rusia, etc., ca să-i facă pe Români să creadă că au fost bătuţi de altă naţiune.

„Acum a venit aci din România preşedintele Uniunei Evreilor din România, s'a stabilit în cel mai luxos hotel şi chiar în sala acestui hotel (Astor Hotel) şi a anunţat nişte lecturi, bine înţeles cu intrarea dela 5 dolari în sus şi cu subiectul „Suferinţele Ovreilor şi asupririle lor sub jugul român“. Cu cât preşedintele va vorbi mai bine contra Românilor cu atât va face bani mai mulţi. Lectura o ţine la 7 Martie 1926.“

Jidanul Fildermann inamicul declarat al României, care îl nutreşte

Titlul acestui articol nu trebue să surprindă pe nici un bun Român. Nu numai Preşedintele Uniunii Jidanilor din ţara noastră este vrăjmaşul neîmpăcat al României, aici în lăuntrul graniţelor adăpostului său temporar, ca şi în streinătate; ci ori-şi-care individ semit prin ură atavică şi necaz recent specific deslănţuit în sufetul său din cauza antisemitismului crescând la noi, orice Jidan este duşmanul ireductibil a tot ce poartă numele, origina, amintirea, o cât de slabă sau depărtată legatură cu patrimonul sufletului românesc.

Dovezi avem destule în fiecare moment al vieţii noastre publice, a manifestaţiei spiritului nostru autothon. Numai Jidoviţii din partidele noastre politice, în frunte cu ţărăniştii, nu voesc să le recunoască. Numai guvernul zis naţional-liberal, intimidat de puterea finanţei internaţionale jidoveşti, intimidat de puterea presei jidoveşti din ţară şi din streinătate, intimidat de puterea intrigelor politice jidoveşti în lăuntru şi peste hotare, nu are curajul să înfrineze impertinenţa semită, care ne bârfeşte pretutindeni, ne ameninţă şi ne dictează supunere.

Dăm mai jos o corespondenţa din Berlin, semnată de C. Sergiescu, apăruta în ziarul „Cuvântul“ din 18 Martie 1926, din care se poate încă odată constata, pentru a mia oară, cum ne bîrfesc nu numai Jidanii plecaţi dela noi în America, dar cum are îndrăsneala să facă propagandă de ură şi de ponegrire în streinătate Jidanul Fildemann care locueşte la noi, care este Preşedintele Uniunii Jidanilor din România, care se hrăneşte ca toţi conaţionalii lui din sudoarea acestei ţări, care faţă de guvernul român vorbeşte în intervenţiile lui de Preşedinte al Uniunii dela autoritate la autoritate, luându-şi aerul că reprezintă o naţionalitate aparte şi afişând deci pretenţii şi atitudini cari sunt de a dreptul jignitoare faţă de miniştri noştri, dacă aceştia ar poseda mai mult simţul demnităţii personale şi a importanţei ce are România întregită în noua constelaţie politică a Europei.

Dar, asemenea consideraţii nu pot intra în sufletul unor oameni, cari stau la aceiaşi masă a consiliului de administraţie cu capitaliştii jidani, cu samsarii jidani, cu gazetarii jidani, cu clienţii puşcăriilor dacă nu ar fi intervenit acea faimoasă largă amnestie dictată din umbră de puterea jidovească. Aceşti oameni foşti, actuali şi viitori miniştri din toate partidele nu au autoritatea morală nici să se ridice ca miniştri contra neamului bârfitorului Fildermann, nici să ridice glasul ca oponenţi spre a aduce guvernul la simţul realităţii şi a face curent de opinie publică, pentru simplul motiv, că Jidanii sub o formă său alta îi au pe toţi în serviciul lor.

Iată onorat public cetitor al *Infrăţirii Româneşti*, consideraţiile pentru cari nici guvernul liberal, nici viitoarele guverne compuse din actuale partide politice, nu are şi nu vor avea autoritatea şi energia morală să pună capăt stării de lucruri, ce se creiază în streinătate în defavoarea voastră, din cauza Jidanului Fildermann aşa cum rezultă din următoarea scrisoare a dlui C. Sergiescu.

. . . „Evreii de aci urăsc pe Români foarte mult şi nu pot să-i sufere. Eu am fost maltratat de două grupuri de Evrei. Ei sunt foarte tari aci în New-York. Vin Evrei din România şi fac propagandă aci că Românii omoară pe Evrei în România, iar ziarele lor fac şi ele altă propagandă, iar când pică un Român între ei îl rup în bătăi.

INFORMAŢIUNI

REDACŢIONALE

Revista noastră dorind să-şi intensifice caracterul ei informativ, roagă pe toţi cetitorii ei, că să trimeată denunţuri despre orice abuz sau incorectitudine, de care au cunoştinţă. Denunţarea se poate face fie în articole mai lungi, fie în scrisori, corespondenţe sau informaţiuni mai scurte.

Singura condiţie: toate manuscrisele să fie semnate şi prevăzute cu materialul documentar, care să acopere, pe deplin, veridicitatea faptelor denunţate.

Intreaga corespondenţă se va trimite la adresa: *Secretarul de Redacţie al Revistei „Infrăţirea Românească“, Cluj, Str. Bob 7.*

DELA L. A. N. C.

Aflăm că partidul naţional, simţindu-şi slăbiciunea şi impopularitatea că s'a aliat cu Jidanii spre a ajunge cu orice preţ la putere, anunţă în toate părţile că Liga Apărării Naţionale Creştine va lucra cu acest partid împreună.

Dăm cea mai categorică desmintire acestui svon răspândit cu rea credinţă în scopul de a se ajuta pe ei şi a ne discredita pe noi. L. A. N. C. nu se asociază la nici un fel de acţiune politică cu nici un partid politic, pentrucă toate sunt jidovite. L. A. N. C. luând lupta cu toate partidele astăzi jidovite, se prezintă înaintea corpului electoral cu **listă proprie**, *având credinţa neclintită, că în numele* **crucii** *va birui.*

STUDENŢEŞTI

Intrunirile L. A. N. C. în comunele Floreşti şi Gilău. Dumineca în 21 Martie L. A. N. C. a ţi-

nut două frumoase întruniri, în comunele Floreşti şi Gilău din judeţul Cojocna.

In comuna Floreşti, în faţa unui număr mare de săteni cari aveau în fruntea lor drapelul cu svastica, în cuvântări frumoase, d-nii *Dr. Valer Pop, Colonel Brânduşa, Dr. Lazăr Isaicu, Dr. Sever Jianu* şi *Dumitru Ivan*, stud. în drept, au arătat poporului marele pericol jidovesc contra căruia luptă L. A. N. C. La sfârşitul cuvântărilor întreaga adunare a jurat că *va sta* alături de Ligă, în lupta de apărare naţională.

S'a constituit comitetul local în frunte cu dl Dumitru Ilea.

*

In fruntaşa comună Gilău (reşedinţă de plasă) întrunirea — ţinută într'o atmosferă plină de entusiasm — a fost prezidată de vrednicul preot al comunei dl *Victor Pop,* care împreună cu directorul şcoalei primare dl *Vasile Costea,* au salutat în numele comunei reprezentanţii Ligii, veniţi din Cluj, arătând apoi idealul sfânt de care este condusă Liga L. A. N. C. Atât dl preot, cât şi dl director, îşi îndeamnă consătenii, să urmeze cu toţii cuvântul L. A. N. C.

Din partea Ligii au vorbit d-nii *Dr Valer Pop,* Colonel *Brânduşa, Dr Sever Jianu,* şi dnii studenţi *Teodor Vidican* şi *Octavian Lascu.*

Adunarea s'a încheiat cu depunerea jurământului, care şi aicea a fost dat cu cea mai mare însufleţire.

*

Greva studenţească. In urma hotărârii Uniunii Naţionale Studenţeşti din România, studenţimea clujană a hotărât reîntrarea la cursuri. Totuş Centrul Studenţesc din Bucureşti, văzând închiderea Universităţii Ieşene, a hotărât persistarea în grevă. Urmarea a fost închiderea Universităţii din Bucureşti. Deci atât Universitatea din Iaşi, cât şi cea din Bucureşti, împreună cu toate căminurile, cantinele şi bibliotecile din aceste două oraşe, — sunt evacuate de prezent.

Consiliul Uniunei, într'un congres ţinut la Cluj în ziua de 21 Martie, a hotărât continuarea grevei, întrucât guvernul, oricare ar fi coloritul său politic, nu va satisface doleanţele memoriului studenţesc până în ziua de 7 Aprilie a. c.

Se ia ca sigur, că întrucât nu se va tranşa problema aceasta delicată până după Paşti, — studenţimea din Cluj va adera şi ea din nou la grevă.

INTERNE

Banca Apărarea Naţională. Am primit următorul Apel adresat tuturor acelora, cărora li s'au distribuit liste de subscripţie pentru Banca Apărarea Naţională.

Conform încheerei membrilor fondatori adunaţi în ziua de 21 Febr. 1926 avem onoare a vă ruga să ne înapoiaţi până la *20* Martie a. c. cel mai târziu, listele ce vi s'au încredinţat chiar şi cele nesubscrise de loc, dimpreună cu chitanţele şi actele justificative, pentru a fi retrase şi înlocuite cu altele noui.

Numerarul se va depune imediat la Banca Franco Română, str. Bursei 5 Bucureşti pentru contul Băncei Ap. Naţională, făcându-ne şi nouă cunoscut despre aceasta; iar listele se vor trimite pe adresa: Banca Apărarea Naţională, Bucureşti, Căsuţa Postală No. 573. Vă aducem la cunoştinţă că Biroul de organizare al Băncei noastre s'a mutat în Bucureşti, Calea Victoriei 86.

*

Afacerea Glăvan — Apostol. Informaţiunea apărută în numărul trecut al revistei, sub titlul *„Ce se petrece la Spitalul Militar din Cluj“*, a avut un răsunet puternic în opinia publică.

Dl med. căp. *Glăvan* ne-a trimis o scrisoare, prin care desminte afirmaţiunile, ce privesc persoana lui. Fiind însă redactată într'un stil provocător, care nu cadrează cu seriozitatea revistei noastre, suntem nevoiţi să amânăm publicarea desminţirei, până când nu vom primi dela dl căpitan o scrisoare, care să corespundă condiţiilor noastre de publicitate.

De altă parte, Luni, în 22 Martie a. c., s'a prezentat dl căpitan *Botez,* raportorul Consiliului de Război dela Corpul VI Armată, la secretarul nostru de Redacţie, pentru a ridica piesele doveditoare ale abuzului denunţat. Actele au fost predate Consiliului de Război, care în schimb, a eliberat copii autentificate după fiecare act în parte, aşa, încât avem o acoperire sigură, pe care o ţinem pentru orice eventualitate.

De altcum Consiliul de Război, sesizat de această afacere, a început instrucţia, — rămânând ca în desbaterea procesului, să se facă lumină adevărată!

*

O lămurire. — *Dl Victor Motogna,* directorul liceului „Andrei Mureşan“ din Dej, ne trimite, spre publicare, următoarele:

Domnule Redactor,

„La întrebarea, pe care binevoiţi, a mi-o face în numărul 10. Anul II din „Infrăţirea Românească“ am onoarea a Vă da următoarele lămuriri.

Toate imprimatele liceului nostru sunt comandate, întru cât se poate la Români, dar în tot cazul la creştini, despre ce Vă puteţi convinge în orice moment.

Cazul cu „Apelul“ are următoarea explicaţie.

Ilustratele cu „Avram Iancu“ şi „Andreiu Mureşan“ sunt lucrate cu cheltuiala maestrului nostru de desemn. După ce am scris apelul din chestiune, mi l'a cerut să-l tipărească mai repede la Cluj, unde îşi are domiciliul. Nu mi-a trecut prin minte că-l va tipări la un Ovreu şi când am observat, era prea târziu.

Ne cunoaştem datoria de Români şi creştini şi ne vom împlini-o cu aceiaşi sfinţenie, ca şi în trecut.“

Până aici textul scrisorii dlui Motogna. Noi luăm act, cu plăcere, de explicaţiile Domniei Sale. Infierăm însă, cu indignare, atitudinea jidovită a măestrului de desemn, care n'a ştiut sau n'a voit să ştie, că în Cluj se găsesc vre-o zece tipografii româneşti pe lângă tiparniţa jidanului Bernat. Am vrea să ştim numele acestui domn „măestru“, care merită dispreţ din partea tuturor bunilor Români.

EXTERNE

Cum piere Austria. Cetim în „Weltkampf“ (27 Heft, März 1926, p. 126), că, în curând, 600 de bărbaţi, cu neveste şi copii, vor părăsi Austria, pentru a-şi încerca norocul, ca emigranţi, în Rusia-Sovietic. Emigranţii vor fi ajutaţi de către guvernul austriac. Ce tragedie este învăluită în aceste două propoziţii. Jidani galiţieni imigrează încă neîncetat în Austria, iar nemţii nu ştiu alt lucru să facă, decât să emigreze. Cine se gândeşte la aceea, că aceşti nefericiţi vor ajunge într'o situaţie încă şi mai mizerabilă, decât cum o au acum în patria lor. Iar Viena, cu cei *500,000 de jidani,* pe cari îi adăposteşte, se amuzează asupra acestui lucru!

Iată unde a degenerat o ţară, care în trecut nu a avut o altă politică decât exploatarea numeroaselor provincii şi minorităţi, pe care le stăpânea, — iar azi stă tristă, solitară, neputincioasă şi predestinată pieirii!